

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

19. ČÍSLO / XVII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 € / 12,05 Sk

10. KVĚTNA 2009

Z obsahu:

Ambrož Autpert

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
22. dubna 2009
- strana 2 -

Nezlomná důvěra

Francouzský zajatec Jean
podává svědectví,
jak našel víru v čínském
internacním táboře
- strana 4 -

Patron a vzor pro dnešní kněze

Rozhovor s Mons. Guem
Begnardem, biskupem
diecéze Belley - Ars
- strana 6 -

Nemožné!

Já ještě nezemřu!
- strana 7 -

Proč vyhledávám setkání

Rozhovor s novým
prefektem Kongregace
pro bohoslužbu
a svátostný řád kardinálem
Antoniem Cañizaresem
Lloverou
- strana 8 -

Neomylnost - pohoršení?

Nikoliv, velký dar
Biskup Andreas Laun
- strana 9 -

Pán Ježíš o svých kněžích

Jen skrze Ducha Svátého
přijímá člověk to,
co je božské
- strana 11 -

Církev žije v osobách, a kdo chce poznat Církev, pochopit její tajemství, musí přemítat o osobách, které v ní žily a žijí její poselství, její tajemství. Proto hovořím takovou dobu ve středních katechezích o osobnostech, od kterých se můžeme naučit, co je to Církev. Začali jsme apoštoly a církevními Otcí a postupně jsme dospěli až do VIII. století, do doby Karla Velikého. Dnes bych chtěl mluvit o Ambroži Autpertovi, autorovi spíše neznámém. Jeho díla byla totiž přisouzena z velké části jiným známějším osobnostem, od svatého Ambrože Milánského až k svatému Ildefonsovi, nemluvě o těch, o kterých se mniší na Montecassinu domnívali, že je třeba je připsat jejich stej-

nojmennému opatovi, který žil asi o století později. Když pomíneme krátký autobiografický nárys jeho života, vložený do jeho velkého komentáře k Apokalypse, máme o jeho životě jen málo zpráv. Pozorná četba díla, jehož autorství kritika krok za krokem určuje, dává poznat v jeho nauce teologický a duchovní poklad, který je drahocenný i pro naši dobu.

Neklidné poměry

Ambrož Autpert se narodil v Provinci ve vznešené rodině a podle svého pozdějšího životopisce Jana žil na dvoře franského krále Pipina Krátkého, kde kromě úřednické funkce vykonával

Ambrož Autpert

svým způsobem roli vychovatele budoucího císaře Karla Velikého. Pravděpodobně v doprovodu papeže Štěpána II., který v letech 753–754 pobýval na franském dvoře, přišel Autpert do Itálie a měl možnost navštívit slavné benediktinské opatství svatého Vincence u pramenů Volturna v beneventském vévodství. To bylo založeno na počátku století třemi bratry z Beneventa Pardonem, Tatonem a Tasonem a bylo pověstné jako oáza klasické křesťanské kultury. Krátce po své návštěvě se Ambrož Autpert rozhodl věnovat se řeholnímu životu a vstoupil do onoho kláštera, kde mohl získat přiměřenou formaci především na poli teo-

logie a spirituality podle patristické tradice. Kolem roku 761 byl vysvěcen na kněze a 4. října 777 byl zvolen opatem za podpory franských mnichů, zatímco lombardští byli jeho odpůrci a přáli Langobardovi Potonovi. Nacionalisticky motivované nepříteli se ani v dalších měsících neuklidnilo, což mělo za následek, že Autpert o rok později v roce 778 pomýšlel na to, že podá demisi a odebere se s několika franskými mnichy do Spoleta, kde mohl počítat s podporou Karla Velikého. Rozpory v klášteře sv. Vincence však tím nebyly urovnány a nějaký rok nato, když zemřel Autpertův nástupce a zvolen byl právě Potone (782), spory znovu propukly a udání na stávajícího opata se dostalo ke Karlu Velikému. Ten poslal sváříci se strany k papežskému soudu, který svolal do Říma. Jako svědka povolal také Autperta, který během cesty náhle zemřel, pravděpodobně násilnou smrtí, 30. ledna 784.

Zhoubná neřest

Ambrož Autpert byl mnichem a opatem v epoše poznamenané silným politickým napětím, které se odráželo také ve vnitřním životě klášterů. Máme o tom četné znepokojující ohlasy v jeho spisech. Stěžuje si na příklad na kontrast mezi skvostným vnějším zdáním a vlností mnichů: touto kritikou mířil nesporně také na samotné své opatství. Napsal pro ně *Život tří zakladatelů s jasným záměrem nabídnout nové generaci mnichů pevný bod, podle kterého by se mohli orientovat. Podobné cíle sledoval také malý asketický traktát *Conflictus vitiorum et virtutum* (Spor mezi neřestmi a ctnostmi), který měl ve středověku velký úspěch a byl zveřejněn roku 1473 v Utrechtu pod jménem Řehoře Velikého a rok nato ve Štrasburku pod jménem svatého Augustina. Ambrož Autpert chtěl naučit mnichy konkrétnímu způsobu, jak se vyrovnat*

Pokračování na str. 12

Třetí čtení páté neděle velikonoční začíná lakonickým úvodem: Ježíš řekl svým učedníkům: ... Je to to minimum, co je třeba říct, aby se zcela neztratil smysl toho, co následuje, aby bylo zřejmé, kdo mluví a ke komu mluví.. A přece skutečnost je taková, že každé vyslovené slovo nabývá svůj pravý význam a hloubku také z okolností, za kterých bylo vysloveno. Slova, která otec pronese uprostřed běžné každodenní práce nebo při odpolední vycházce, vyzní jistě zcela jinak, než kdyby je otec pronesl ve chvíli, kdy celá rodina zasedne ke svátečnímu stolu. Ještě závažněji by vyzněla, kdyby je vyslovil na smrtelné posteli.

Z uvedeného příkladu je zřejmé, že jsou situace, kdy každé slovo, které vyslovíme či které slyšíme, musíme brát obzvláště vážně, že existují okolnosti, kdy řečené nabývá mimořádně závažného a tak říkajíc neodvolatelného významu. A přesně to platí o Ježíšově řeči, kterou tuto neděle slyšíme. Každý úryvek z Janovy 13. – 17. kapitoly by měl ve skutečnosti být uveden tak jako ona 13.: *Ježíš věděl, že přišla jeho*

hodina, kdy měl přejít z tohoto světa k Otcí. A protože miloval svoje, projevil jim lásku až do krajnosti. Ježíš nás svými slovy zve definitivně k sobě, ale zve nás v situaci oné nejvyšší a neodvolatelné závažnosti: říká je spolustolujícím při nejvznešenější a nejposvát-

nější hostině, ve které předkládá svým hostům jako pokrm a nápoj své Tělo a svou Krev, a vyslovuje je současně za okolností, které se rovnají situaci člověka hovořícího na smrtelné posteli: za půl hodiny se Pán odebere na místo, kde se vydá do rukou hříšníků, aby ho zabili. Musíme vzít navíc v úvahu, že Ježíš hovoří doslova v časové tísní. Celá tři léta své apoštoly vyučoval slovem i příkladem, a oni stále nechápou. Nyní při poslední společné večeři sáhl tedy k těm nejúčinnějším a nejvýmluvnějším gestům: poklekl před nimi a umyl jim nohy jako otrok a pak jim dal za pokrm sám sebe: „Tak dlouho jsem s vámi, a neznáte mne? Jak vám mám vysvětlit, že jsem vám přišel zvěstovat zcela no-

vé, nikdy neslychané náboženství? Jak zbourat tu odvěkou přehradu mezi člověkem a Bohem? Jak vám vysvětlit, abyste pochopili a přijali, že Otec je ve Mně a já chci být ve vás, abychom byli všichni jedno?“ To je situační závažnost a časová naléhavost, ve které předkládá Ježíš své poslední a rozhodující podobenství: „Já jsem vinný kmen a vy jste ratolesti, zůstaňte ve mně a já ve vás! Tím bude oslaven můj Otec! Vyvolil jsem si vás a určil k tomu, abyste šli a přinášeli užitek, ale beze mne nemůžete činit nic! Kdo nezůstane ve mně, uschne a seberou ho a hodí ho do ohně! Otče svatý, chci, aby kde jsem já, byli se mnou ti, které jsi mi dal, aby láska, kterou jsi mě miloval, byla v nich a já abych byl v nich.“

Toto klíčové Ježíšovo poselství platí nejen apoštolům, ale všem, i nám dnes. Snad každý z nás cítí nebo aspoň tuší, že tu jde Pánu o všechno. Je na nás, abychom se zcela vžili do oné napjaté situace. Uvěřit dnes v Ježíše Krista neznamená vzpomínat na někoho, kdo žil a dělal mimořádné

Pokračování na str. 13

Editorial

Příkázání jsou život

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Zůstaňte ve mně a já zůstanu ve vás.

Dnes máš možnost přijmout z Ježíšových úst slova, která tě prostým způsobem zavedou k samotným vrcholům křesťanské mystiky. Nemusíš se toho lekat, tvůj Pán je nejdokonalejší učitel, který umí svým žákům, pokud jsou pozorní a otevření, zpřístupnit i nejnuzněnější tajemství. Svou nezastupitelnou roli však zde hraje i místo, čas a okolnosti, za kterých se k tobě tentokrát Ježíš obrací. Proto se musíš opět vrátit do Večeřadla, a to ve chvíli, kdy Ježíš v předvečer velkého utrpení slaví první novozákonní liturgii a v ní nekrvavá eucharistická Oběť předešla bohoslužbu slova. Ježíš svým drahým dal nejdříve za pokrm a nápoj sám sebe a nyní jim vyloží hluboký smysl a podstatu svého daru.

Je to totiž dar, který přesahuje všechny dary. Je to dar absolutní, protože nic není většího než sám Bůh. Je možno na takový dar odpovědět jinak než úplným sebeodevzdáním? To, o čem Pán mluví, je způsob, jak to udělat. Jak může člověk dát Bohu sám sebe? Tím, že mu dá i to, co je a co má nejdražšího. Znamená to, že mu podřizuje bezvýhradně svou vůli. *Kdo zachovává jeho příkázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm.* V kom zůstává Bůh, v tom působí svou božskou vůli.

Tvoje vůle a svoboda patří totiž bezesporu k samé podstatě tvé osobnosti a tvoří základ tvé lidské důstojnosti. Vzdát se své vůle pro někoho, kdo tě chce o ni neprávem připravit, ponižuje tvou důstojnost. Proto tak nerad slyšíš o nezbytnosti podříditi se, zachovávat to, co nařizuje a ukládá někdo jiný. Bojíš se, že tě tímto způsobem omezuje v tom, co je ti vlastní, po čem toužíš, co je zdrojem tvé radosti a tvého uspokojení, zdá se ti, že ti brání být sám sebou.

Ale dnes slyšíš zvěst velmi radostnou: jsou příkázání, která můžeš nahlížet se zcela opačnými postoji a pocity. Nejen že tvou důstojnost ani v nejmenším neponižují, ale naopak, jsou přímo její podstatou. *Kdo zachovává Boží příkázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm.* Zůstať v Bohu – nespočívá v tom celá tvoje důstojnost, podstata a smysl tvé existence, pro kterou jsi byl stvořen? Bůh a Otec, který ti ukládá svá příkázání, je přece pro tebe dárce, zdrojem veškerého tvého života a dobra.

Abys pochopil, že jde opravdu o zásadní otázku tvého života, vysvětluje ti Ježíš tvé

postavení i tvé poslání úchvatným obrazem. Nacházíš se totiž v samém centru působení celé nejsvětější Trojice. Boží Syn je vinný kmen, který ti v Duchu Svatém dává mízu života jako jedné ze svých ratolestí, o kterou pečuje sám Otec. Dobrotivý Bůh tě nejen stvořil, ale také vyvolil, abys měl přímou účast na jeho božském životě, a dokonce se spolupodílel na dobré úrodě, na kterou tak čeká hladovějící svět.

Čím jsou pro tebe jeho příkázání? Ukazatel, bez kterých se nemůžeš obejít. Vždyť bez nich bys jako pouhý člověk vůbec nevěděl, jak se máš zachovat v tak vznešené božské společnosti, do které jsi tak nesmírně a přitom zcela nezaslouženě pozdvížen. Je přece více než zřejmé, že slova Kmene života tě v ničem neponižují, nýbrž povyšují do stavu nejdůstojnější božské urozenosti.

Skutečnost, že tento božský život můžeš přijímat zcela svobodně a bez donucení, ovšem neznamená, že je to něco jako fakultativní volba. Tvá svoboda ti zde slouží k tomu, abys mohl každým svým skutkem *oslavovat Boha a přinášet hojné ovoce.* Jiný alternativní život však pro tebe nikde neexistuje. Kdo by ti ho také kromě Boha mohl dát? Buďto jsi spojen s Kmenem a máš v sobě mízu života, pro což jsi byl stvořen, anebo jsi oddělen jako suchý a škodlivý pahýl. *Nemůžeš nést ovoce sám od sebe.*

Proto zanechej bláhové prométheovské myšlenky pouštět se s Bohem do zápasu o své domnělé osvobození. *Bez něho nemůžeš činit vůbec nic.* Uvědom si, že i tu sílu, kterou bys pro takový zápas potřeboval, si budeš musit půjčit od něho. Ničím nemůžeš zrušit skutečnost, že jsi celý a se vši svou existencí vyšel z jeho ruky. Takový zápas by byl nesmyslný nejen proto, že je od samého začátku marný, ale především proto, že je to boj proti samému smyslu tvého bytí. Co by sis ještě mohl vydobýt na Bohu, který si pro sebe nic neponechal, ale dal ti i sám sebe? Dal svůj život, abys ty měl život. Chceš-li si vybojovat právo žít mimo Boha, usiluješ o to, aby ses mohl propadnout do pusté prázdnoty, ve které není ani život, ani svoboda. Neutíkej před svým Otcem. On tě svými příkázáními *vychovává k vyšším cílům, aby ses stal účastníkem jeho svatosti*⁽¹⁾. Co tedy řekneš svému Pánu?

Ježíši, veď mou duši, aby žila pro tebe, aby ti sloužilo mé potomstvo a vyprávělo o tobě příštím pokolením.⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Žid 12,10; ⁽²⁾ srov. resp. žalm 22

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 9,26–31

Když přišel Šavel do Jeruzaléma, pokoušel se navázat styk s učedníky, ale všichni se ho báli. Nemohli uvěřit, že on je učedníkem. Ujal se ho však Barnabáš. Uvedl ho k apoštolům a vypravoval, jak Šavel viděl na cestě Pána, který s ním mluvil, a jak v Damašku neohroženě vystupoval ve jménu Ježíšově. Od té chvíle byl s nimi v Jeruzalémě stále ve styku a směle vystupoval ve jménu Páně. Také rozmlouval s helénisty a přel se s nimi. Ti mu však začali ukládat o život. Jakmile se to bratři dověděli, doprovodili ho dolů do Césareje a odtamtud ho vypravili do Tarsu.

Církev měla pokoj v celém Judsku, Galileji i Samařsku. S úspěchem se vyvíjela, žila v bázi před Pánem a rostla přispěním Ducha Svatého.

2. čtení – 1 Jan 3,18–24

Děti, nemilujme jen slovem a jazykem, ale činem, doopravdy! Podle toho poznáme, že jsme z pravdy, a to uklidní před ním naše svědomí, když by nám něco vyčítalo, neboť Bůh ví všechno dokonaleji a lépe než naše svědomí.

Milování, jestliže nás svědomí neobviňuje, dodá nám to radostné důvěry v Boha a dostaneme od něho všechno, zač prosíme, protože zachováváme jeho příkázání a konáme, co je mu milé.

A to je to jeho příkázání: abychom věřili ve jméno jeho Syna Ježíše Krista a navzájem se milovali, jak nám nařídil. Kdo zachovává jeho příkázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm. A že v nás zůstává, poznáváme podle Ducha, kterého nám dal.

Evangelium – Jan 15,1–8

Ježíš řekl svým učedníkům: „Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař. Každou ratolest na mně, která nese ovoce, odřezává a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla ovoce ještě více. Vy jste už čistí tím slovem, které jsem k vám mluvil. Zůstaňte ve mně a já zůstanu ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li na kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce, neboť beze mne nemůžete dělat nic. Kdo nezůstane ve mně, bude vyhozen ven jako ratolest; uschne, seberou ji, hodí do ohně – a hoří. Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li ve vás moje slova, můžete prosit, oč chcete, a dostanete to. Tím bude oslaven můj Otec, že ponese mnoho ovoce a osvědčíte se jako moji učedníci.“

Nezlomná důvěra

V Čínské lidové republice dodnes existují stovky koncentračních táborů podle vzoru ruských gulagů. Zavedl je v roce 1949 Mao Ce-tung a dal jim nevinný název laogai, což znamená „tábor, který převychovává práci“.

Svědectví o tom, jak zde našel cestu k víře, podává francouzský zajatec Jean, který přežil internační tábor jižně od Pekingu. Svědectví pochází z osobního archivu zesnulého biskupa Pavla Marii Hnilici.

Bůh vám pomůže, když budete věřit

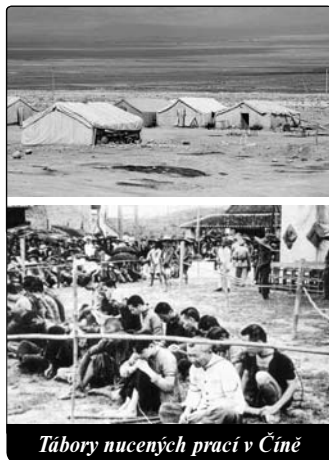
Začátkem roku 1961 jsem poznal Hsiu. Bylo to v době jednoho všeobecného přemísťování, které nařídil vojenský velitel Yang. Mne přidělili k oddílu, kde bylo dalších osmnáct mužů. Museli jsme čistit chlévy, vynášet hnůj a pochovávat mrtvé.

Už od samého začátku jsme si o něho dělali velké starosti. Vypadal tak vyzáblý a slabý, že jsme považovali za nemožné, aby mohl vykonávat přidělenou práci. Ale co bylo nejhorší, jako bývalý trapistický mnich mluvil neustále o Bohu, jak nám pomáhá, když v něho věříme. Ale nikdo z nás ostatních už dlouho žádnou víru v Boha neměl. O to se postarali komunisté, protože v Číně se náboženství pokládalo za opium a pověru. Každý, kdo věřil, že existuje nějaká vyšší moc než moc Mao Ce-tunga, byl přísně potrestán. Těžké tresty stihaly především křesťany, které obviňovali z toho, že se klanějí Bohu imperialistů. Hsia byl jedním z těch, kteří takto trpěli. Byl odsouzen na 20 let nucených prací z jediného důvodu: byl katolickým knězem. Navzdory všemu praktikoval svou víru, jak to jen šlo. My jsme ho nechávali na pokoji, vlastně jsme se mu vyhýbali. I tak jsme byli dost ohrožení a nechtěli jsme se zatěžovat Hsiovým náboženstvím. Ale on se nedal zastrašit.

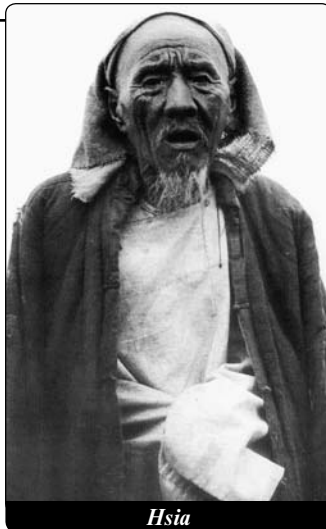
Nevím, podle čeho si všiml, že jsem jediným katolíkem v celé skupině. Jednoho dne se na mě obrátil: *Jeane, buď vždy dobrým katolíkem. Však v srdci jím jsi, že?*

Jsem starý zajatec, nech mě na pokoji, odpověděl jsem mu unaveně. Zdálo se, že mi nerozuměl, a pokračoval: Mohli bychom se spolu modlit, Jeane. Mohl by ses u mě i vyzpovídat.

Plný hrůzy, že někdo z mužů slyšel tohoto bláznivého starce, jsem nevrle odpověděl: *Poslyš, Hsio, jestli chceš, aby tě brzy oběsili, je to tvůj problém. Ale já budu dělat všechno, abych se zachránil. Proto ti radím, přestaň s tím, chápeš? Zdálo se, že ho*

Tábory nucených prací v Číně

Hsia

moje slova nijak neurazila. *Dobře, můj synu, odpověděl. Chápu. Jen nezapomeň, že jsem tvým přítelem.* Potom odešel vynášet koše s hnojem a modlil se přitom růžencem. I když vypadal navenek velice slabý, podařilo se mu – nikdo neví jak – vynášet koše hnoje po dvou a každý z nich vážil kolem 35 kg. Zdálo se, že tíha, která visela na jeho bedrech zleva i zprava na dřevěné tyči, ho každou chvíli zlomí, ale on pokračoval v práci a často pomáhal i slabším vězňům. Jednou se jeden spoluvězeň zeptal: *Odkud ten starček bere takovou sílu? Někdo z nás posměšně poznamenal: Od Boha. Když se Yang právě nedívá, sestoupí na zem Bůh a odnáší hnůj.* Ozval se smích. Ale vlastně to vůbec nebylo k smíchu. Pracovali jsme od východu do západu slunce a naše každodenní obživa spočívala v kousku chleba a malé misce polévky. Naše cely byly špinavé chatrče, pl-

né černých much a vši. Ti, kteří měli na starosti pohřby, vynášeli mrtvé strmou cestou na hřbitov každý den.

To léto jsem byl přesvědčený, že nyní je řada na mně. Zešlabený podvýživou a nemocí jsem na poli omdlel a v bezvědomí mě přenesli na oddělení nemocných. Jednou v noci, když už jsem přišel k sobě, uviděl jsem vedle sebe u postele Hsiu. Ovíval mě, aby vzduch byl trochu vlažnější. Přitom mě krmil teplou polévkou, ze které bylo cítit žaby, byliny a rýži, a já jsem při každé lžici cítil, jak se mi vrací síla. *Mohou nás trápit a mohou zničit naše tělo, můj synu, šeptal mi, ale naši duši zabít nemohou. Záleží na nás, zda jim to zakážeme. A Panna Maria nám potom pomůže.*

Přišel ke mně ještě třikrát a pokaždé mi přinesl polévku. Teprve v září, když jsem byl silnější, dověděl jsem se, že pověřil ostatní, aby během polední přestávky sbírali žaby a byliny. On sám vždy sehnal trochu rýže. Když mohl těmito výdobytky naplnit misku, všechno tajně uvařil. Poděkoval jsem mu a byl jsem zahanben, když jsem si uvědomil, s jakou láskou se o mě staral.

Žiji, protože to Bůh chce

Jednoho dne mi vyprávěl o svém zatčení. V roce 1947 komunisté obsadili Yangkiaping, jeho rodnou provincii. Byl právě mimo klášter na cestách, a když se vrátil, našel klášter zničený a mnichy zavražděné. Vojáci, kteří tak uhasili svou žízeň po krvi, spokojili se s tím, že ho vsadili do vězení. Po dvou letech ustavičných výslechů byl odsouzen k 20 letům „převychovy prací“. *Ještě že žiješ aspoň ty, řekl jsem mu. Podíval se na mě přísně: Já žiju, protože to Bůh chce. Myslím, že mi svěřil nějaké poslání. Kdyby to tak nebylo, raději bych volil osud svých zavražděných spolubratří.*

V listopadu mě Yang určil za vedoucího skupiny, která pečovala o rýžová pole v areálu 23.

O VELIKONOCÍCH BYLO V 90 ČÍNSKÝCH DIECÉZÍCH POKŘTĚNO 22 308 DOSPĚLÝCH

Podle statistik zveřejněných katolickým bulletinem kontinentální Číny (Faith) bylo letos v celkem 90 diecézích Číny uděleno 22 308 svátostí křtu dospělým osobám. V loňském roce, kdy byly zveřejněny údaje jenom z 80 diecézí, to bylo 13 600 křtů. Průzkum byl uskutečněn místní církví v Číně. Nejvíce křtů – kolem 3700 – bylo uděleno v provincii Che Bei, v níž je katolické společenství nejpočetnější. Za zmínku stojí, že v provincii Se Juan na jihozápadě Číny, kde došlo před rokem k obrovskému zemětřesení, které si vyžádalo 80 tisíc mrtvých, bylo uděleno 2000 křtů. Jeden z tamějších kněží pro agenturu Fides řekl, že „zemětřesení zničilo naše kostely; nezničilo však našeho misijního ducha, ani víru a naději, ale naopak posílilo a probudilo náboženské citění“.

Česká sekce Radio Vaticana

Potom si mě zavolal a řekl, že prý se Hsia v noci tajně modlí. *Je to pravda?* – řval po mně. Snažil jsem se usmát: *Je to stařec, který je unavený po dlouhém dni a mluví ze sna.* Yang se na mě zahleděl a hrozil: *Jestliže zjistím, že vyslovil jen jedno slovo modlitby, oba mi to zaplatíte. Řekni mu to.* Když jsem se vrátil na barák, hned jsem šel k Hsiovi. *Dávej na sebe pozor,* zapřisáhl jsem ho. *Já riskuji několik měsíců samotky, ale ty riskuješ svůj vlastní život. Zeptal se mě s velkým klidem: A je můj život opravdu tak důležitý? Prostě se mi nepodařilo přivést ho k rozumu.*

Bylo to strhující

V prosinci se velice ochladilo. Ze severu foukal ledový víchř. Jednoho dne koncem měsíce se Hsia přibelhal ke mně a prosil, jestli si může chvíli oddechnout. *Nemůžeš ještě chvíli počkat? Za chvíli se budou měnit směny. – Ne, protože potom půjdou kolem dozorců. Zdálo se mi, že mi chce něco říct, ale nevěděl jak. Viš, jaký je dnes den? – Pondělí 25. prosince,* odpověděl jsem podrážděně. Potom jsem se odmlčel, protože jsem si uvědomil, že jsou vlastně Vánoce, ale také jsem pochopil, že stařec se chce modlit. *Hsia, prosil jsem ho, je to bláznovství, vystavovat se takovému riziku. – Ale já to musím udělat,* poznamenal klidně. *A chtěl bych, aby ses se mnou modlil i ty, protože jen pro nás dva má tento den význam. Dnes se narodil Ježíš z Marie Panny.* Rozhlédl jsem se kolem. Na obzoru nebyli žádní dozorců a nejbližší vězeň byl daleko. *Sestup do příkopů,* řekl jsem Hsiovi. *Dám ti 15 minut, nic víc. – A ty? – Zůstanu.* Následovaly strašné chvíle. Při každém zašumění větru se mi zdálo, že slyším dozorce.

Ale pak, nevím proč, najednou jsem překonal strach a něco mě táhlo dolů. Co jsem tam uviděl, bylo ohromující. Bylo to poprvé po čtyřech letech, co jsem dokázal zapomenout na Yanga a pracovní tábor a opět jsem si

Po vyhlášení Čínské lidové republiky 1. října 1949 téměř třicet roků řídil zemi Mao Ce-tung jako nejvyšší představitel komunistické strany. V období jeho brutální vlády přišlo o život několik desítek milionů lidí.

uvědomil, co to znamená věřit v něco nadpozemského, v něco, co přesahuje pozemský život.

Hsia v suché příkopě sloužil mši. Jeho chrámem byly dálky severní Číny a jeho oltářem zmrzlá hromada půdy. Mešním rouchem byla otrhaná uniforma, smaltovaný úlomek mu sloužil jako kalich. Z několika hrozinek, které si kdoví jak dlouhou dobu uchovával jako vzácný poklad, vymačkal trochu tekutiny a z několika zrn obilí, které si sebral v době žni, udělal něco jako ne-

kvašený chléb, který mu sloužil jako hostie. Na oltáři místo svíček hořelo několik suchých větviček a místo sboru hučel studený vítr, který zněl jako hymnus. Zdálo se, jako by malý pláminek odnášel starcovy modlitby přímo do nebe a vítr je roznášel po celé zemi. Pocítil jsem neodolatelnou touhu po víře, jakou má Hsia. Měl jsem dojem, jako by se na žádném místě na světě, ani v té nejnavštěvovanější katedrále neslavila tak působivá mše. Aniž bych si to úplně uvědomo-

V ČÍNĚ ZEMŘEL 93LETÝ KNĚZ FRANTIŠEK TAN TIANDE, VĚZNĚNÝ 30 LET

Ve věku 93 let zemřel v Číně 23. dubna 2009 kněz František Tan Tiande, jedna z neznámějších a neváženějších osobností diecéze Guangzhou, který strávil 30 let ve vězeních a pracovních lágrech, ale nikdy neztratil radost víry. Otec Tiande byl vysvěcen roku 1941 a roku 1953 byl pro svou víru uvězněn a poslán do tábora nucených prací. Byl odsouzen na doživotí, ale jeho mírná povaha přiměla soudce ke zmírnění trestu. Velmi působivé jsou jeho vzpomínky, které se dočkaly knižního vydání a v nichž vzpomíná na dlouhá desetiletí svého utrpení. „Lidé by se mohli ptát,“ – napsal P. Tiande – „jak jsem mohl v tak úděsných podmínkách přežít. Pro toho, kdo nevěří, je to záhada, která nemá řešení. Pro toho, kdo věří, je to vůle Boží.“ Kněz popisuje, že se musel dlouhou dobu žít divokými rostlinami a kůrou ze stromů a zblízka poznal brutalitu soudruhů. „Nevím,“ – říká P. Tiande – „kolikrát jsem pomýšlel na to, že odejdu ze života. Ale v klíčovém okamžiku jsem vždycky spatřil Ježíše na kříži, jak na mne milosrdně hledí a jako bych slyšel jeho slova: Muži malé víry! Pochybuješ snad o tom, že tě miluji?“ Kněz zmiňuje také tresty, které musel podstupovat za to, že dělal znamení kříže. „Měl jsem strach, že zapomenou na to, že všechno přichází z rukou Božích,“ – píše – „a že všechno je znamením lásky, že všechno je mi darováno, abych se stal člověkem, který dovede milovat.“ Roku 1983 byl P. Tiande propuštěn a byl mu dovolen návrat do Guangzhou, kde působil jako kněz v místní katedrále, milovaný všemi – křesťany i nekřesťany.

Česká sekce Radio Vaticana

val, odpovídal jsem: *Et cum spiritu tuo.* Hsia nebyl mou odpovědí nijak překvapený a dokončil mši svatou: *Ite missa est* – jako by mně na povzbuzení. A já jsem spontánně odpověděl slovy, která jsem už v táboře nikdy nepoužil: *Deo gratias.*

Duše, která důvěřuje Bohu

Pán nám odpustí ten nepřiměřený způsob slavení mše svaté. Však On ví, že to nebylo z nedostatku úcty, řekl Hsia. Po té větě jsem nemohl říct ani slovo. Jeho neměnné hodnoty, jeho strach – nikoliv ten, že by ho mohli zastřelit, ale strach, že by mohl urazit Pána – to jsou skutečnosti, díky kterým jsem pochopil, co mi chtěl tento stařec říct během posledních měsíců: lidská inteligence a strach udělat všechno pro to, aby člověk jednoduše přežil jako zvíře, to všechno nestačí. Člověk musí mít něco, co je vznešenější než on a kvůli čemu se vyplatí žít: *Jsem si jist, Pater Hsio, že Bůh nás chápe a odpouští nám. – Díky, Jeane. Kéž by ti Pán a Pan-pana Maria požehnali a ať tě vždy provázejí.* A poprvé za čtyři roky jsem věřil, že mně skutečně zehnejají a budou mě provázet.

V tom okamžiku jsem spatřil velitele tábora, jak se na kole přibližuje k nám. Ještě dříve, než se nedůvěřivě podíval dolů, podařilo se mi natáhnout dlaň nad pláminek, jako bych se ohříval. *Co tu děláte? – Stařec chtěl udělat malý ohníček, aby se trochu ohřál,* odpověděl jsem s nevinným úsměvem. *Práce se může přerušit jen v přestávku! Vraťte se ke své práci!*

Od té vánoční mše jsem měl v srdci tajný koutek, kde jsem cítil bezpečí a kde jsem neměl strach z Yanga ani z jeho dozorců. Po několika dnech opět došlo k přemísťování vězňů, i Hsia byl odvezen. Možná, že ho zabili. Ale i kdyby tomu tak bylo, mohli zabít jen jeho tělo, nikoliv jeho nezlomnou duši, která tak důvěřovala Bohu.

Z Vítězství srdce 65/2008
přeložil-lš

HOMOSEXUÁLNÍ TOTALITA

Homosexuální lobby požaduje, aby z programu přednášek na Mezinárodním kongresu o psychoterapii a pastoraci 20.-24. května byly vyřazeny přednášky o léčbě homosexuálních sklonů. Příslušné referenty označili za „nebezpečné šarlatány“. 370 intelektuálů podepsalo protest proti takovému postoji homosexuálů, kteří se na jedné straně domáhají svobody pro svou orientaci a na druhé straně upírají lidem možnost svou orientaci změnit. Používají k tomu metody nátlaku a pomlouvání.

BIBLICKY KOREKTNÍ, POLITICKY NEKOREKTNÍ

Studentka Carie Prejean skončila v soutěži o Miss USA 2009 na druhém místě, protože na otázku homosexuálního moderátora odpověděla „biblicky korektně“, ale „politicky nekorektně“. Miss Californie se vyslovila proti homosexuálním svazkům: „Myslím, že manželství má být svazkem mezi mužem a ženou. Nechci nikoho urazit, ale tak jsem byla vychována.“ Členové poroty byli její odpovědí šokováni. Na otázku listu „Fox News“ odpověděla: „Řekla jsem to, co cítím. Snad byla moje odpověď nediplomatická, ale právě při takové otázce jde o to, odpovídat nikoliv politicky korektně, ale biblicky korektně.“

ZAHALENÝ SYMBOL IHS

Jezuité v katolické univerzitě v Georgetown v USA vyhověli přání Bílého domu a přelepili během návštěvy prezidenta Obamy tradiční jezuitský symbol IHS, což je řecká zkratka jména Ježíš. Vedení univerzity mluví o své „ohleduplnosti“. Kulisy kolem místa, kde prezident mluvil, nebyly tak vysoké, aby zakryly pohled na znak IHS. Nezapomněli synové svatého Ignáce na slova svého Pána: „Kdo mě zapře před lidmi, toho zapřu já před svým Otcem.““

Die Welt

Patron a vzor pro dnešní kněze

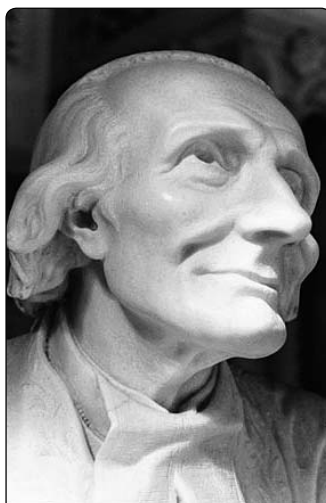
19. června bude vyhlášen „Rok kněží“, v jehož rámci bude svatý Jan Maria Vianney prohlášen za patrona kněží. L'Osservatore Romano přinesl rozhovor s Mons. Guem Begnardem, biskupem diecéze Belley – Ars. Rozhovor vedl Nicola Gori.

Je ještě dnes platný vzor takového kněze, jakým byl svatý Jan Maria Vianney?

Jestliže papež, jak oznámil, prohlásí tohoto světce za patrona kněží celého světa, znamená to, že vzor kněze, jaký Jan Maria ztělesňuje, je dále závazný pro naši dobu jako nositel tajemství a svatosti kněží.

Jaké aspekty jsou zvláště aktuální?

Myslím především na jeho život, světec poukazuje na význam farnosti a základní roli, kterou vždy měla v Církvi jakožto místo, kde žijí křesťané jako společenství. A kde žijí křesťané, tam je také nutné hlásat Krista. Jinými slovy – farnost je místem evangelizace, což ukazuje, že evangelizace se uskutečňuje v každodenním životě. Ve farnosti nikdo není oddělován, nejsou zde výjimky. Všem se dostává přijetí, malému, chudému, ať je zdravý, nebo nemocný. To je důvod, proč je podle slov Jana Pavla II. farnost pramenem obce, kde se může každý napojit a nasytit. Farář je odpovědný za toto společenství před Církví a vykonává zde v plnosti svou kněžskou službu.

Svatý Jan Maria Vianney

Svatý Jan byl poslán do maličké farnosti s pouhými 250 obyvateli, vzdálené od center zájmů a moci. Může to být příklad pro kněze, aby se vyhýbali kariéře a úspěchu?

Myslím, že příklad svatého Jana Marii Vianneye může být skutečně mementem pro mnoho mladých, kteří jsou uchvázeni touhou po kariéře a popularitě, po bezprostředním uznání. Mohou být naopak přitahováni formou života chudého, prostého a malého, jak tomu bylo u svatého faráře. Celý jeho život je poznamenán malostí. Bůh tvoří velké věci v malosti. To je v ži-

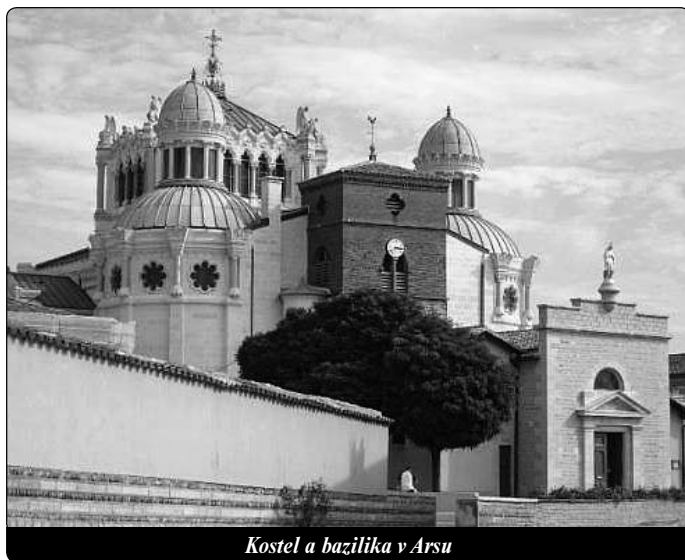
totě tohoto světce zcela evidentní, v jeho příchodu do chudičké obce Ars. Nebyla to ani farnost, nýbrž obyvatelé vesnice byli přidružení k jiné farnosti. Do Ars v té době nikdo nechtěl jít. Patřil tehdy do lyonské diecéze a byl pokládán za Sibiř diecéze, za místo velice studené. Svatý Jan se vůbec necítil jako podceňovaný, když tam byl vyslán. Když tam přišel, uvědomil si, jak málo je zde domků. „Ó, jak je maličké to místo!“ Věděl velmi dobře, že se jedná o velice malé místo. Ale právě toto vědomí malosti ho přivedlo k závěru, že se zde s Boží milostí mohou dít velké věci.

Světec velkou část doby trávil ve zpovědnici. Pokládáte ještě dnes takový přístup za aktuální?

Pokládám ho dnes za důležitější než kdykoliv jindy, protože svátost pokání se uskutečňuje v okamžiku, kdy kněz uděluje rozhřešení. Nikdy jindy není člověk tak předmětem pozornosti ve své individualitě, ve své jedinečnosti jako v okamžiku, kdy přijímá Boží odpuštění. Není v lidském vědomí nic více osobního, nic více rozhodujícího než boj mezi dobrem a zlem, mezi světlem a temnotou. To je také důvod, proč není možno udělovat rozhřešení kolektivně. Je třeba, aby odpuštění bylo uděleno každé osobě individuálně.

Svatý farář více než slovem kázel příkladem svého života.

To je jistě významný příklad. Dnes se setkáváme často s tendencí hledat osobní ocenění. To je jistě zkreslená optika. Bohužel často se s ní setkáváme i u kněží v tom smyslu, že se příliš starají o to, co druzí soudí o jejich způsobu kázání, snaží se, aby byli přijímáni, a jsou v zajetí touhy,

Kostel a bazilika v Ars

aby byli uznáváni, když jdou po cestě. Toto demagogické chování může vést k vyhledávání sebeuspokojení spíše v tom, co se říká. A to opět má za následek, že se neříká pravda evangelia, jen abychom si získali posluchače, abychom byli populární a uznáváni svými posluchači. To je velmi nebezpečná věc, protože zavádí k tomu, že se nemluví o základních aspektech evangelia, abychom snad nepobouřili svědomí posluchačů, a to všechno z osobních zájmů.

Svatost tohoto světce se zakládala na každodennosti, na prostotě jeho služby. Jaké poselství z toho plyne pro dnešní mladé kněze?

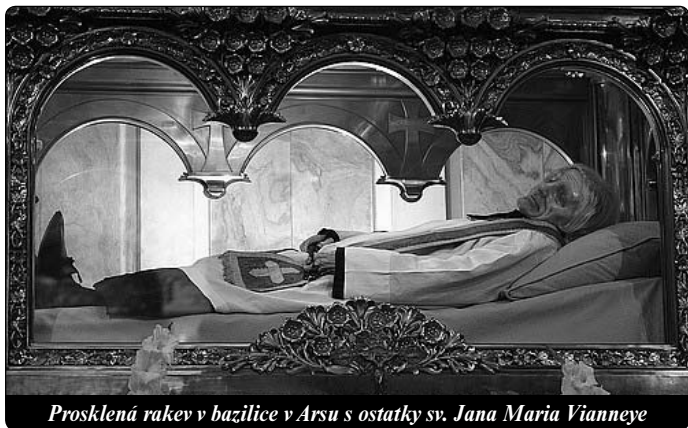
Myslím, že mladí, kteří přijdou do kontaktu s tímto mimořádným člověkem, se mohou naučit žít běžný život jako něco mimořádného. V našem životě není nic banálního, všechno je velké, všechno je krásné; všechno závisí od způsobu, jakým žijeme s trpícím Kristem.

Jaké akce máte ve výhledu, abyste pomohli kněžím a věřícím prožít kněžský rok ve správné dimenzi?

Něco jsme již udělali. Vyhlásili jsme loni 1. listopadu jubilejní rok. Udělali jsme v naší diecézi něco jako předehru. V první řadě bude zpřístupněn vchod zvaný malá brána k obrácení. Je to malý vchod, který svatý farář otevřel, aby jím mohli přijít ti, které nazýval „velcí hříšníci“, kteří byli mimo Církev po dlouhá léta a chtěli se znovu obrátit

a vrátit k Bohu. Aby je lidé neviděli, postavil sv. Jan Vianney zpovědnici v zadní části kostela u tohoto vchodu. Tento vchod je obvykle zavřený a nenápadný. Nyní byl v tomto jubilejním roce znovu otevřen a každý poutník je pozván, aby tudy prošel a uposlechl tak výzvu: „Obráťte se.“ Je to pozvání k návštěvě míst, kde svatý farář slavil svátost smíření s Bohem i s bratry. 4. srpna bude v Arsu velká slavnost za účasti kardinála Bertone, který přijde jménem papeže. Na konci měsíce září a v prvních dnech října bude mezinárodní setkání, kterého se zúčastní asi tisíc kněží. Kazatelem bude kardinál Schönborn. Kromě toho přicházejí z celého světa žádosti, aby jejich farnost získala ostatky svatého Jana Marii Vianneye, aby je mohli uctívat všichni věřící. Tělesné ostatky světce jsou v rakvi v bazilice. Jen srdce bylo vloženo do relikviáře a vystaveno pro věřící v kapli zvané Kaple srdce. Tento relikviář nyní putuje po světě. Nejdůležitější jeho pouť je po USA v místech, kde byly obtížné případy kněžské pedofilie. Kolem relikviáře se shromáždilo velké množství kněží. Pak jsme byli v Kolumbii, Mexiku a Argentině. Vycházíme z našich kostelů a děláme cestu po světě, abychom od Boha vyprosili dar příkladných kněží. Myslím, že to byl také důvod, proč papež vyhlásil Rok kněží.

*L'Osservatore Romano
10. dubna 2009
Překlad -lš-*

Prosklená rakev v bazilice v Arsu s ostatky sv. Jana Maria Vianneye

Nemožné! Já ještě nezemřu!

Jeden skotský biskup přecházel pěšky přes hory ve své diecézi. V lese, ve kterém se nacházel, zabloudiv a překvapil ho soumrak. Po dlouhém hledání přišel konečně k malému domku, kde bydlela chudá rodina. Tito dobří lidé ho přijali, aniž by věděli, o koho se jedná, protože byl zahalen do dlouhého pláště.

Ani biskup nevěděl nic o svých hostitelích. Byli to katolíci? Byli to protestanti. Nebylo zde však nic, podle čeho by to mohl poznat. Nicméně po chvílích vzájemné zdrženlivosti si biskup všiml, že tyto lidi tíží velký smutek.

Konečně si biskup dodal odvahy a řekl: „Jste ke mně tak dobří, ale mně se zdá, že jste příliš smutní.“ „Bohužel ano,“ odpověděla matka, jako by na tu otázku čekala, aby ulehčila svému srdci, „jsme smutní. Zde ve vedlejším pokoji umírá náš dědeček. Ale nejvíce nás trápí, že tvrději odmítá připravit se na smrt a tvrdí, že ještě neumře.“ „Mohu ho vidět?“ zeptal se biskup. „S radostí,“ odpověděla žena s důvěrou, která je tak vlastní trpícím duším. Zavedla biskupa k nemocnému. Stařec, kterého biskup spatřil, byl opravdu krajně vysílený. Smrti zbýval skutečně poslední krok, aby ho dostihla. Ale při prvním kroku směrem k lůžku jako by nemocný opět získal sílu a odpověděl velmi rozhodně: „Ne, já ještě ne-

umřu!“ A na všechny námítky, které slyšel, dával stále nezměněnou odpověď.

Biskup se ho nakonec zeptal: „Řekněte mi konečně, z jakého důvodu tak pevně trváte v naději, že se uzdravíte?“ Na tuto otázku odpověděl umírající rovněž otázkou, kterou položil neznámému: „Můj pane, jste katolík?“

„Ano,“ odpověděl biskup. „Takže nyní vám řeknu, proč ještě nezemřu. Já jsem také katolík a od prvního svatého přijímání jsem nikdy nezapomněl prosit Pannu Marii o milost, abych nemusel zemřít, aniž by u mého lůžka byl katolický kněz. A myslíte si, že by mě moje Matka mohla nevyslyšet? To je nemožné! Já ještě nezemřu.“

„Moje dítě,“ řekl biskup až do hloubi duše dojatý, „moje dítě, jste vyslyšen. Ten, s kým mluvíte, je nejen kněz, ale je to váš biskup. Svátá Panna sama mě vedla při bloudění lesem až k vám, abych byl u vás při posledním vydechnutí.“

Biskup rozepjal svůj plášť a před zrakem starce zazářil jeho biskupský kříž. Nemocný zvolal radostí: „Ó Maria, moje dobrá Matko, děkuji ti!“ Pak se obrátil na biskupa: „Chtěl bych se vyzpovídat, nyní věřím, že již zemřu.“ Krátce nato, očištěn ze svých vin, zemřel v radosti a důvěře.

*La Vierge - Petite
Somme Mariale.
Lyon 1942, str. 65
Překlad -lš-*

RUSKO

Ruská pravoslavná církev pozitivně hodnotí postoj katolické církve k sexuálním otázkám. Sdělil to biskup Hilarion Alfejev, „ministr zahraničí“ patriarchátu, který je spokojen, že papež se neřídí podle „political correctness“, ale zastává tradiční církevní učení, i když to pro západní společnost představuje šok. Hlava největší křesťanské církve se nesmí přizpůsobovat světu.

POTŘEBA POKORY

Nový ruský patriarcha Kyrril zavedl opět při obřadech Zeleného čtvrtku obřad umývání nohou. Chce tím zdůraznit povinnost křesťanů k pokoře. Obřad nebyl praktikován po dobu několika desetiletí. Ruské Velikonoce byly letos vzhledem k rozdílu juliánského kalendáře posunuty o dva týdny.

Kath-net

Proč vyhledávám setkání

Kardinál Antonie Cañizares Llovera ze španělské Valencie je novým prefektem Kongregace pro bohoslužbu a svátostný řád. V říjnu loňského roku měl 64 let. Než přišel do Říma, byl biskupem v Avile, Granadě a konečně v Toledu. S novým prefektem rozmlouvá Gianni Cardinale.

Eminence, jak budete přistupovat k novému úřadu? Studoval jste liturgické vědy?

Již na začátku kněžského studia jsem byl nadšen liturgií. Před svým doktorátem z pastorační teologie jsem studoval čtení posvátného Tridua ve španělské liturgii. Jako kněz jsem vyučoval katechezi a liturgii. Jako biskup v Avile, pak v Granadě a konečně v Toledu jsem pokládal za důležité, aby eucharistická slavnost byla slavena ve vši prostotě a nádheře, vždy při zachování Církvi stanovených norem. Není to náhodou, že mše je pramenem a vrcholem křesťanského života – jak říká II. vatikánský koncil –, a proto nesmí být slavena nedůstojným způsobem. Eucharistie je skutečně středem Církve, a proto je eucharistická úcta v rámci liturgické slavnosti, ale nejen v ní, rozhodujícím prvkem v životě našich společenství.

Vaše studium probíhalo v letech přechodu z předkoncilní do pokoncilní doby...

Ano, v roce 1961 jsem nastoupil do diecézního semináře ve Valencii. Od roku 1964 do 1968 jsem studoval teologii na papežské univerzitě v Salamance. Roku 1970 jsem přijal kněžské svěcení; rok nato jsem získal doktorát teologie ve specializaci katecheze.

Jste tedy první prefekt Kongregace pro bohoslužbu, který ihned celebroul v Novus ordo.

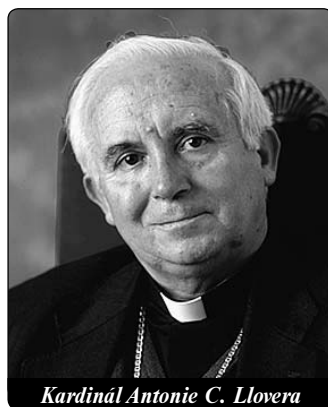
Nejdříve jsem krátce celebroul podle misálu 1962, když jsem v Griciglianu u Florencie světil dva kněze z institutu Christus Rex.

Jaké máte na tu dobu vzpomínky?

Myslím, že bylo zapotřebí prohloubení a obnovení liturgie. Nakolik však mohu vidět, zcela se to nepodařilo. První část konstituce *Sacrosanctum Concilium* nepronikla do srdcí věřícího lidu. Došlo ke změnám ve formách, ale nedošlo ke skutečnému obnovení, jak je požaduje *Sacrosanctum Concilium*. Některé změny vycházejí z pouhého přání skoncovat s minulostí, kterou pokládali za negativní a překonanou. Někdy dopadla reforma jako zlom a nikoliv jako vývoj tradice. Odtud také vyplývají obtíže s tradicionalisty, kteří se cítí vázání na ritus z roku 1962.

Jednalo se tedy o reformu, která ve skutečnosti zcela nerespektovala Koncil?

Řekl bych, že to byla reforma, která byla pojata jako absolutní změna, a musela tedy vytvořit propast mezi dobou před

Kardinál Antonie C. Llovera

a po Koncilu, přičemž „předkoncilní“ bylo něco jako urážející.

A tak je tomu často dodnes. Když bylo oznámeno Vaše jmenování, někteří mluvili o Vašem teologickém vývoji, který vycházel z progresivního postoje a vyústil do konzervativního tábora. Prakticky stejný vývoj, jaký se vyvíjí u papežů Benediktovi.

Když jsem absolvoval své kněžské vzdělání v roce 1967, četl jsem článek tehdejšího profesora Josefa Ratzingera o obnově Církve po Koncilu. Varoval před chybným vývojem, který byl již v běhu. Sdílel jsem plně jeho názory. Koncil byl pro Církev požehnáním. Nikdy jsem ho nechápal jako rozchod s tradicí, spíše jako potvrzení tradice, která se aktualizuje, abychom ji mohli nabídnout lidem naší doby. Kdo mě zná, ví, že v mém ži-

Kardinál Antonie Cañizares Llovera s papežem Benediktem XVI.

votě nejsou žádné drastické změny kurzu. Je třeba jen čist, co napsal Juan Martin Velasco po mém jmenování v listu *El País*.

Média o Vás ráda mluví jako o „malém Ratzingerovi“...

Možná, že je to proto, že máme oba bílé vlasy... Snad vznikla tato přezdívka, když jsem v letech 1985–1992 byl sekretářem biskupské komise pro nauku víry. Pro mne to byla pochopitelně velká čest být srovnáván s kardinálem Ratzingerem – a to je dnes tím více. Ale musí být jasno: Já se necítím být toho hodeno – *Non sum dignus!*

Kdy jste poznal Josefa Ratzingera?

V roce 1987 při shromáždění předsedů evropských biskupských komisí pro nauku víry. Tato známost mohla pokračovat při mé spolupráci na vydání *Katechismu katolické církve* a jeho překladu do španělštiny a pak jmenováním za člena Kongregace pro nauku víry.

Jste členem komise „Ecclesia Dei“. Jak se díváte na Motu proprio Summorum Pontificum?

Nebylo sice přijato příznivě, ale bylo to gesto, které podalo důkaz mimořádně „zdravého pochopení lidského smýšlení“ v Církvi. Byl tím prohlášen za platný ritus, který byl v latinské církvi více než čtyři sta let duchovní potravou. Pokládám toto Motu proprio za velkou milost, která posílí víru již existujících tradicionalistických skupin a může být velice nápomocná lefebviánům.

Máte kontakty k lefebviánům. Co soudíte o zrušení exkomunikace čtyř biskupů a o polemice, která z toho vznikla?

S tzv. lefebviány nemám kontakty. Můj názor na zrušení exkomunikace je jednoduchý. Bylo to neocenitelné gesto milosrdenství ze strany Svatého otce, gesto, které chtělo usnadnit jejich dokonalé přijetí do katolic-

Kardinál Antonie Cañizares Llovera

ké církve. Přirozeně to se bude moci stát, až uznají plně učitelský úřad Církve včetně toho, co vyjádřil Koncil a poslední papežové. Ale musíme uznat, že jednota je neoddělitelná od Kříže.

A co říkáte na výroky biskupa Williamsona, které popírají shoah?

To jsou žvásty, které papež a Svatý stolec opakovaně a rozhodně odmítli. Doufám, že dotyčný je bude oficiálně a jednoznačně dementovat. Musím ale také říct, že to nebyla pěkná podívaná, když jsme viděli, jak se s papežem při této příležitosti zacházelo, i pokud jde o osoby uvnitř Církve. Naštěstí alespoň španělská církev vydala pěkné komuniké vyjadřující solidaritu s naším velkým papežem Benediktem XVI.

Vraťme se opět k liturgii. Sloužil jste v Toledu také mši v mozarabském ritu.

Ve skutečnosti se v katedrále v Toledu slaví každý den mše a chvály v tomto starém ritu, který „přežil“ ritus tridentský. Nesmíme také zapomenout – což mnozí dnes dělají –, že misál Pia V. nezrušil všechny předchozí rity, ale zachoval ty, které jsou staré nejméně 200 let. A mozarabský, podobně jako dominikánský ritus k nim patří. Po Tridentském koncilu nebyla tedy v latinské církvi v liturgii žádná uniformita.

Jaké úkoly kromě již zmíněných budete muset ve svém úřadě splnit?

Musím pomoci celé Církvi, aby sledovala to, co přinesl Koncil v konstituci *Sacrosanctum Concilium*. Musím jí pomoci pochopit, co říká *Katechismus katolické církve* o liturgii. Vstřípit jí do srdce to, co Svatý otec ještě jako kardinál Ratzinger vyjádřil v nádherné knize *Úvod do ducha liturgie*. Vstřípit jí do srdce, jak Svatý otec – podporován úřadem pro liturgické slavnosti pod vedením Mons. Guida Mariniho – slaví liturgii. Papežské mše byly vždy pro celý katolický svět vzorové – a takovými stále jsou.

V rozhovoru ve Španělsku jste chválil rozhodnutí papeže, že věřící při papežských mších mají přijímat Eucharistii jen vkleče a do úst. Jsou v tomto směru ve vyhlídce všeobecné disciplinární změny?

Jak známo, současná církevní kázeň předpokládá, že věřící přijímají do úst. Existuje však indult – na žádost episkopátů –, který dovoluje také přijímání na ruku. Papež pak chtěl, aby dal najevo povinnou úctu, s jakou máme přijímat svaté přijímání, aby věřící, kteří přijímají z jeho rukou, při tom klečeli. To se mi jeví jako krásná a následovatelná iniciativa římského biskupa. Současné normy však k tomu nikoho nenutí.

Z 30giorni 1-2/2009
přeložil -ls-

Neomylnost – pohoršení? Nikoliv, velký dar

Masivní útoky na papeže: je ultrakonzervativní, vede Církve do předkoncilních časů, pohrdá přáním místních církví... Benedikt XVI. je přesto velkou autoritou našich dnů. Jaké je to požehnání, že katolická církev je postavena na Petrově skále!

Je možné to doložit: Papež se těší takové autoritě, že mu nemusí záležet na tom, kdyby byl „člověkem jako ty nebo já“. Josef Roth se dokonce domnívá, že nacisté nenáviděli papeže a Církve více než Židy, protože se nebáli Davidovy hvězdy, ale evangelia a římského papeže.

Kdo by mohl popřít, že svatý Petr byl lidštější, než je možné si představit. Stejně tak mnoho papežů bylo až příliš lidských. Ale Ježíš také nazval svého Petra Skálou, na které chce zbudovat svou Církve. Jeho Církve není církví papežů ani nějakých farních rad. A to i přesto, že věděl, jak křehký je jeho Petr, jeho „Skála“, jak to dokazuje příběh jeho zbabělosti a trojího zapření ze strachu. Byl to pak důvod, aby volba „prvního papeže“ ztroskotala?

Ani v nejmenším, jak řekl kardinál Thuan a dokonce jakoby škodolibě poznamenal, že patřilo k „Ježíšovým slabostem“, že velice snadno zapomínal na hříchy, dokonce i na křehkost „své Skály“!

Ale dříve, než se někdo chce posmívat Petrovi pro jeho slabosti, neměl by zapomenat, že předtím jasně a jednoznačně uznal Ježíše za Mesiáše a Ježíš mu odpověděl: *Blahoslavený jsi, Šimone, synu Janův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec v nebesích. A já ti pravím: Ty jsi Petr, tj. Skála, a na té skále zbuduji svou církev a brány pekla ji nepřemohou* (Mt 16,17-18).

Tak je to tedy: Tento Petr vyznal a zvítězil a bude vítězit až do konce časů a činí tak stejně jako tehdy nikoliv z vlastního na-

dání a síly, ale jen proto, že mu to bylo dáno a vždy bude dáno od „nebeského Otce“.

Proto Ježíš zůstal u své volby a dal mu úkol, který ležel zcela mimo jeho možnosti: Pást ovce světa a všem hlásat evangelium!

Jak mohl těmto požadavkům vyhovět rybář z Galileje, který k tomu ve skutečnosti neměl žádné předpoklady? Nebo dokonce přesto, že mu chyběla potřebná kvalifikace? Jistě, byli zde i jiní apoštolové, po náhradě Jidáše jich bylo s Pavlem 13 a těchto 13 stálo proti světové říši, proti nadcházejícím tisíciletím. Jak známo, když tito misionáři někde přišli, málokdy propukl jásot. Ježíš sám jim řekl: *Posílám vás jako ovce mezi vlky*. Jak se to mohlo podařit?

Jak víme, ono to šlo i navzdory pronásledování. A pokračuje to, i když moderní nepřátelé Církve – zcela zapoměli na porážky svých předchůdců – chtějí Církve i s její Skálou vyhodit do povětří a dělají si vyhlídky, že se jim podaří to, co nesvedl ani Stalin a Hitler. Ale proč se jim to nepodaří?

Katechismus ani Koncil na to nedávají odpověď, jen říkají: „Papež, římský biskup a nástupce svatého Petra, má v síle svého úřadu jako zástupce Krista a pastýř celé Církve plnou a nejvyšší moc nad celou Církví, kterou může vykonávat zcela svobodně.“

I když tato první odpověď může být ještě vykládána jako nějaký excentrický titul, při kterém může člověk podle svého přesvědčení padnout v úctě na kolena nebo vybuchnout nenávisným smíchem, Církve k tomu

► dále dodává: „Aby byla zachována čistota víry předané od apoštolů, chtěl Kristus, který je Pravda, udělit této Církvi podíl na své neomylnosti.“

A pokud by to nestačilo: „Těto neomylnosti se těší římský biskup, hlava kolegia biskupů, silou svého úřadu, když jako nejvyšší pastýř a učitel upevňuje své bratry ve víře a vyhláší nauku o víře a mravech jednoznačným aktem.“

Neošívají se při těchto větech i katolíci? Ano, každopádně ti, kteří jsou „malověrní“ a kteří již delší dobu stojí jednou nohou mimo Církev. A skutečně věřící katolíci nikoliv? I ti někteří, pochopitelně ti, kteří nic nevědí o tajemství neomylnosti, které nakonec nemůže zcela „vysvětlit“ ani sám papež. Kromě toho se může stát, že papež hlásá věřícím nauku, která je překvapí a která odporuje jejich přesvědčení nebo, co horšího, napadá jejich způsob života, jako je tomu v případě antikoncepčních prostředků v *Humanae vitae*. Ale, a v tom je podstatný rozdíl, skuteční katolíci se podřídí a nauku poslušně přijímají.

Nejsou to zbabělci, kteří obětují vlastní myšlení na oltář autority a papežova velikašství? A to i přesto, že „je to jen člověk“?

Nikoliv. Katolík, který výroky papeže přijímá jako pravdivé, poslouchá ho a podřizuje mu své vlastní přesvědčení, nepodřizuje se člověku, který je snad rozumnější než on. Poslouchá Boha, podřizuje se samotnému Bohu, který k němu promlouvá skrze papeže, a jen potud, pokud On tak činí.

Neboť že „Bůh mluví skrze papeže“, neznamená, že všechno, co papež řekne, je neomylné a má nárok na víru a poslušnost! Není nijak obtížné doložit toto omezení na historických příkladech. Některé výroky by byly k smíchu, jiné k pláči, někdy sami papežové vyzývají, abychom jim nevěřili ve všem, ale kriticky přemýšleli, jak to vyjádřil papež

VÝHRADY VŮČI KŘESŤANSTVÍ

Výhrady vůči křesťanství v Turecku dále narůstají. Procento těch, kteří mají kritické výhrady vůči křesťanství, stoupl od roku 2004 z 44 na 74 procent. Je to nejhorší postoj ke křesťanství ve srovnání s řadou zemí. V muslimském Pákistánu má negativní postoj ke křesťanství 60 % a v komunistické Číně 55 %. V Turecku stále trvá negativní ohlas na papežův projev v Řeznu v září 2006. Někteří muslimové ho pokládají za projev nenávisti.

DOHODA S FRANCIÍ

Vatikán uzavřel s Francií dohodu, podle které Francie uznává vysokoškolské tituly udělené na vatikánských univerzitách. Některé francouzské univerzity sice protestují, že se jedná o porušení ústavy, která uzakoňuje odloučení Církve od státu, ale francouzské ministerstvo zahraničí na uzavřené smlouvě trvá.

NA SLOVENSKU CHTĚJÍ NÁVŠTĚVU PAPEŽE

Slovenská vláda vyslovila přání, aby papež navštívil Slovensko v jubilejním roce 2013. Sděлил to ministerský předseda Robert Fico apoštolskému nunciovi v Bratislavě arcibiskupovi Mario Giordanovi. Jubilejní rok souvisí s 1150. výročí příchodu svatých věrozvěstů na Velkou Moravu v roce 863. Nuncius a předseda vlády vyslovili při té příležitosti své uspokojení nad stavem vzájemných vztahů mezi Slovenskem a Vatikánem.

VÝROČÍ SVATYNĚ V GUADALUPE

V Mexico City začaly 1. května jubilejní oslavy 300. výročí mariánské svatyně v Guadalupe. Připomíná se zřízení první kaple ke cti Panny Marie Guadalupské. Dnes je svatyně největším mariánským poutním místem na světě. Každý rok navštíví Matku Boží kolem 20 milionů poutníků. Její zjevení bl. Juanu Diegovi se uskutečnilo v roce 1531.

Radio Vatikán

Benedikt XVI., pokud jde o jeho knihu Ježíš Nazaretský!

Ale vraťme se od čistě lidského k jedinečnosti: papež má tedy účast na Ježíšově neomylnosti. „Účast“ – to neznamená, že ji vlastní, protože je tak moudrý, nýbrž pouze to, že mu byla tato

účast darována! A to takto: Tato účast platí v otázkách pravdy týkající se jistoty nauky apoštolů, k její ochraně proti překroucení, buďto tím, že se něco ruší nebo něco přidává!

Co znamená tato nauka pro katolíky? Vzdychnání, reptání,

POUŤ K SVATÉMU PLÁŠTI

V Trevíru začala 3. května tradiční pouť k Svatému plášti, o kterém se věří, že byl součástí Ježíšova „nerozděleného oděvu“. Tato relikvie se přechovává v trevírském dómu a má být symbolem potřebné jednoty křesťanů. Podle starobylé tradice ji věnovala Trevíru svatá Helena. První písemná zmínka pochází z 1. května 1196. Naposled byla relikvie vystavena k veřejné účtě v roce 2005 u příležitosti Světového dne mládeže v Kolíně. Největší počet poutníků byl zaznamenán v jubilejním roce 1933, kdy jich do Trevíru přišlo více než 2 miliony. V roce 2012 je na pouť pozván také Benedikt XVI.

Kath-net

vzpouru, protože jde o omezení svobody? Naopak! Kdo si zvolil dobrého horského vůdce nebo GPS pro silniční provoz v cizím velkoměstě, není tím zbaven svobody, naopak, je osvobozen od strachu, že skončí ve strži nebo že zbloudí a nedojede k cíli.

Neomylnost není skandál, ale neocenitelný dar. Kdyby této neomylnosti nebylo, nemusel by ji člověk vynalézt? Ano, ale jak? Pokus připsat ji nějakému „vůdci“, je přece ještě bláhovější než ji očekávat od většiny, ale oba tyto sny o neomylnosti jsou bláznovství. Neomylnost? Vlastnost, která přísluší jen Bohu, a ten poskytuje v rámci toho, co je pro nás důležité, účast na ní papeži, který stojí v Církvi v čele učitelského úřadu.

Je to tak: Jako při stvoření světa všechno živé potřebovalo světlo, a Bůh proto nejdříve stvořil slunce, tak potřebují lidé všech staletí a všech národů světlo pravdy, a proto Bůh sám přišel jako Světlo a zanechal nám v podobě učitelského úřadu potřebné světlo. Dobří a rozumní nevěřící jsou ti, kteří říkají: „Bylo by dobré, kdyby tomu tak bylo.“ Zlí a hloupi nevěřící *milují více tmu než světlo* (Jan 3,19).

Neomylnost papeže? Nikoliv pohoršení, nýbrž důvod k velké radosti pro křesťany. Radosti nad tím, že dostanou na důležité otázky, které člověk může položit, absolutně bezpečnou odpověď.

Zůstává zde něco tajemného, a přece: pravděpodobně i mnoho nekřesťanů cítí ve svém srdci, že katolická církev je Boží dílo a papež je Kristův zástupce na zemi. Proto ti, kteří milují světlo, mají ho v účtě, nenávidí ho ti, kteří jsou přáteli temna, ale Bůh vidí do srdce každého člověka a zná jejich myšlenky. „Moji milí,“ řekl Lev Veliký, „Bůh propůjčil tomuto muži ve své veliké milosti obdivuhodný podíl na své moci.“ Má Bůh tuto moc? Ano, Bohu díky, má!

*Z Vision 2000 - 2/2009
přeložil -lš-*

Pán Ježíš o svých kněžích

JEN SKRZE DUCHA SVATÉHO PŘIJÍMÁ
ČLOVĚK TO, CO JE BOŽSKÉ

Je skutečností, že kněz přetvořený ve Mne může dosáhnout tak vzneseného a povzneseného stavu, že se vlévá do Trojice, přičemž evidentně prochází skrze Mne, Ježíše a Krista, Boha a člověka. Nikdo nemůže dospět k Otci ani ho poznat, jestliže mu ho nedám poznat Já.

Když se kněz přetváří ve Mne, nepřetváří se jen v Ježíše člověka, ale také ve Mne Boha-Člověka, a protože Mne-Člověka není možno oddělit od božské skutečnosti, přetváří se také v Ježíše božského. Neboť i když ve Mně existují dvě přirozenosti, je zde jen jedna božská Osoba, ve které se obě přirozenosti slévají, prostupují tak, že ve Mně tvoří jedinou božskou i lidskou bytost.

A díla, která jsem konal na zemi jako člověk, jestliže byla účinná, bylo to kvůli božství, které je ve Mně: neboť Já jsem nemohl jednat jako kterýkoliv člověk, nýbrž jako Bůh-Člověk, jako Člověk-Bůh, který tím, že jsem přijal lidskou přirozenost, aniž bych opustil onu božskou, chtěl ji zbožstit, přitáhnout, očistit a skrze božství, které je ve Mně, spasit svět.

Kněz silou svých ctností a božským bratrstvím se Mnou se má přetvořit ve Mne tím, že Mne napodobuje jako člověk (což se může uskutečnit s mou spoluprací). Tak se mu podaří nejen přetvořit se ve Mne-Člověka, ale bude mít účast i na všem ostatním, na tom, co je ve Mně božské. A tak a pouze tak bude milý mému Otci a bude ho oslavovat tím, co božského přijal ode Mne (a co jsem předtím Já přijal od svého Otce).

Jen tak bude dokonalým knězem, bude hoden zdědit dědictví Otce a jeho něžnosti, stane se jednou věcí se Synem a v síle božství, které sdílí ve smys-

lu již dříve vyloženém, stane se jedinou věcí s Bohem jediným a trojím, bude díky přetvoření ve Mne ztracený v nekonečném oceánu božství.

Jestliže kněz získává plody v duších, není to pro jeho zásluhy ani pro jeho přirozené dary: pro jeho nadání, jeho vzdělání, jeho výmluvnost atd. atd., ale pro to, co je v něm ze Mne božského a nadpřirozeného. Čím vyšší a dokonalejší bude jeho přetvoření ve Mne, Boha-Člověka, tím četnější budou duše, které obrátí, spasí a povede k dokonalosti.

Z člověka má mít kněz jen vnější vzhled, má mít tělo dokonalé a svaté, jako je moje, onen dokonalý obraz, který vyšel z Boží ruky, když ho Bůh stvořil. Ale musí se v něm ztratit všechno to, co je materiální, živočišné, což má být nahrazeno – kdo tomu uvěří? – Duchem Svatým.

Jeho duch má být takový jako můj, takový má být jeho vnitřní a božský pohyb; to je jeho kněžské bytí v Duchu Svatém. Jen skrze Ducha Svatého přijímá člověk to, co je božské; On je prostředek mého Otce, skrze který vlévá do duší život milosti, život nesmrtelný (kromě přirozeného), který zachraňuje, který má skutečně hodnotu, pravý život, ten, který posvěcuje a zbožšťuje.

Jen Duch Svatý činí kněze svatými; jen tento božský Duch je pozvedává z lidskosti k božství; jen On je schopen svým dechem podnitit kněžské duše k heroismu, jak to vyžaduje jejich povolání. On je věčné pouto, příjemné a nejčistší, které věčně spojuje Trojici; a je také poutem, líbezným a láskyplným řetězem, který má sladce spojovat kněze ve Mně, aby uspokojil nekonečnou touhu mého Otce: Jednotu v Trojici skrze Ducha Svatého a skrze Mne.

Není větší síly, jak dosáhnout jednoty mezi biskupy a mezi

kněžskými jednoty, která je účastí na božské jednotě: Duch Svatý. On je sama Jednota, která prýští z lásky, která plodí lásku, která vnitřně sjednocuje duše s Bohem.

Je to Duch Svatý, který dává vzplanout a stravuje ve vulkánův nekonečné lásky všechny lidské nedostatky a bídy kněze. On je velký oheň, který stravuje a očisťuje ve výhni lásky všechny nedokonalosti. On je nadpřirozeným a zářícím světlem, které osvěcuje nitro srdcí, světlo spravedlnosti a lásky, které dovoluje napravit perspektivu zmýlenou v důsledku předsudků a škodlivých výkladů.

On je čistota, která vzdaluje svým kontaktem všechnu zlobu, a je mírem par excellence, který svědomí, rozbouranému vášněmi, daruje pokoj.

Toužím horoucně po dokonalé vládě Ducha Svatého v srdcích těch, kteří jsou moji, po této vnitřní nadvládě v duši mých kněží, kde by si On mohl postavit svůj trůn a své hnízdo! A jsou-li druhým Mnou, musí moji kněží mít se Mnou téhož Ducha, Ducha Svatého.

Moji kněží více než kterákoliv jiná osoba – z důvodu, že zde na zemi jsou zahrnuti světlem Ducha Svatého – poznají moje nekonečné dokonalosti; více než kterákoliv jiná osoba se ponoří do intimních hlubin Trojice; více než kdokoliv jiný poznají Slovo a skrze Ně Otce v jeho nekonečných tajemstvích; více než komukoliv jinému bude jim odhalen závoj božských tajemství. Když se stanou hodni stále pronikavějšího poznání, zvláštního světla a vstupu do nekonečných božských horizontů, ponoří se více než kterákoliv jiná osoba do hlubokého oceánu mých vlastností, do mých nejněžnějších, nejvybranějších věcných radostí.

Ale dno bezedných propastí a nevýslovných Božích krás, jen Bůh je zná, jen Bůh je může snášet pro svou nekonečnou moc. Jen Bůh může vydržet to, co je

v Ném nejménějším a nekonečného. A tyto nepopsatelné krásy, ony záhady neprobádatelné pro bytost, která není nekonečná, všechnu sladkost a radost Trojice (na světě není slov, která by je mohla popsat), to vše může snést jen Bůh ve své nekonečné moci.

Proto ani kněží, stvořené bytosti, ani žádný anděl nebo duše, ani žádná věc na světě nemohou vstoupit až do nitra Velesvatyně nebo do intimních oblastí Trojice, aniž by zahynuli. Jen božské, nestvořené Osoby mohou vejít do božských krás, mohou pochopit líbeznost, sladkosti a nejčistší a nejsvětější vyzarování uvnitř samotné Trojice.

Všechny tyto propasti, tato slunce zářícího světla, tyto proudy a moře bezedné lásky, světla, milosti, božské podstaty, toho, co je Bůh sám v sobě (On sám v sobě reflektuje všechny své atributy krásy a nevýslovné divy), to všechno zůstává v Bohu, všechno se nekonečně množí z důvodu jeho jednoty, dokonalé, nesmírné a věčné jednoty. Jeho nevýslovné divy, jeho božské krásy se vytvářejí a znovu reprodukuje, aniž by vystoupily z jednoty a zalíbení Trojice.

Představme si nejkrásnější fontánu s nevýslovnou hrou vody, která poté, co vytvořila úchvatné divadlo, se vrací, aby byla samotnou vodou, aniž by z ní vyšla. Tak se to děje v Bohu: tento odliv a příliv nevýslovných krás a dokonalostí přechází z jedné božské Osoby do druhé, aniž by vyšly z jednoty podstaty, zkrášluje je, obveseluje, činí šťastnými, aby se stále vracely v mnohosti krásy tam, odkud vytryskly. Jak veliký je Bůh! (CC 50, 206–221).

(Pokračování)

Z knihy
Conchita Cabrera de Armida:
Sacerdoti di Cristo.
Città Nuova, Řím 2008,
str. 439–443
Přeložil Iš-

AMBROŽ AUTPERT - dokončení ze str. 2

s každodenním duchovním bojem. Příznačným způsobem aplikuje větu z 2 Tim 3,12: *Všichni, kdo chtějí zbožně žít v Kristu Ježíši, budou pronásledováni* ani ne tak vnějším pronásledováním, jako útoky, které musí křesťan snášet v sobě od sil zla. Ve formě disputace představuje 24 dvojic soupeřů: každá neřest se snaží zlákat duši zrádnými důvody, zatímco příslušná ctnost poráží takové svody tím, že používá především slova Písma.

V tomto traktátu o konfliktu mezi ctnostmi a neřestmi staví Autpert proti cupiditas (chamtivost) contemptus mundi (pohrdání světem), které se stává důležitým postojem v mnišské spiritualitě. Toto pohrdání světem není pohrdání stvořením, krásou a dobrotou stvoření a Stvořitele, nýbrž je to pohrdání falešnou vizí světa, jakou nám představuje právě chamtivost. Ona nám namlouvá, jako by „mít“ byla nejvyšší hodnota našeho bytí a našeho života ve světě a zdálo se být důležité. A tak falšuje stvoření světa a svět boří. Autpert pak pozoruje, že dychtivost po zisku u mocných ve společnosti v jeho době existuje také uvnitř mnišských duší, a proto píše traktát nazvaný *De cupiditate*, ve kterém se svatým Pavlem odsuzuje již od začátku chamtivost jako kořen všeho zla. Píše: „Ze zemské půdy raší různé ostré trny z různých kořenů; v lidském srdci naopak ostny všech neřestí pocházejí z jednoho kořene, chamtivosti“ (*De cupiditate* 1: CCCM 27B s. 963). Postřeh, který ve světle současné světové ekonomické krize prokazuje svou plnou aktuálnost. Vidíme, že právě z tohoto kořene chamtivosti se taková krize zrodila. Ambrož si představuje námitku, kterou mohou vznést bohatí a mocní: my nejsme mniši, pro nás neplatí určité asketické požadavky. A odpovídá: „To, co

říkáte, je pravda, ale také pro vás v podmínkách vašeho cechu a podle míry vašich sil platí strmá a úzká cesta, protože Pán předložil jen dvě brány a dvě cesty (tzn. bránu úzkou a širokou, cestu strmou a onu pohodlnou); nevyznačil třetí bránu ani třetí cestu“ (tam. s. 978). Vidí jasně, že životní způsoby jsou velmi rozmanité. Ale také pro člověka tohoto světa platí povinnost bojovat proti chamtivosti, proti falešnému pojetí svobody jako oprávněnosti nakládat se vším podle vlastního uvážení. I bohatý si musí najít autentickou cestu pravdy, lásky, a tedy správného života. Autpert tedy jako moudrý pastýř duší umí říct na konci svého kajícího kázání slovo povzbuzení: „Nemluvil jsem proti lakomcům, ale proti lakotě, nikoliv proti přirozenosti, ale proti neřestí“ (tam. s. 981).

Maria vzor Církve

Důležitým dílem Ambrože Autperta je jistě jeho deset knih komentáře k Apokalypse. To představuje po několika stiletích v latinském světě první obšírný komentář poslední knihy Písma svatého. Toto dílo bylo plodem mnohaleté práce, prováděné ve dvou etapách mezi léty 758 a 767, tedy před jeho opatskou volbou. V předmluvě udává přesně své prameny, což je věc ve středověku zcela neobvyklá. Skrze svůj snad nejvýznamnější pramen, komentář biskupa Primasia Adrumetana, napsaný kolem poloviny VI. století, přichází Autpert do styku s interpretací Apokalypsy, kterou zanechal Afričan Tichonius, který žil jednu generaci před svatým Augustinem. Nebyl katolík; patřil k schizmatické církvi donatistů; byl nicméně velkým teologem. V tomto svém komentáři vidí v Apokalypse především odraz tajemství Církve. Tichonius

Papež Benedikt XVI.

dospěl k přesvědčení, že Církev je dvojaké tělo: říká, že jedna část patří Kristu, ale druhá část církve patří ďáblu. Augustin tento komentář četl a čerpal z něho užitek, ale jasně zdůraznil, že Církev je v rukou Kristových, zůstává jeho tělem a tvoří s ním jednu věc: účastníci a prostředníci milosti. Zdůrazňuje proto, že Církev nikdy nemůže být oddělena od Krista. Ve svém pojmání Apokalypsy, podobném Tichoniovu, se Autpert nezajímá tolik o druhý Kristův příchod na konci časů, jako spíše o důsledky, které vyplývají pro přítomnou Církev z jeho prvního příchodu, vtělení v lůně Panny Marie. A říká nám velmi důležité slovo: ve skutečnosti se Kristus „musí v nás, kteří jsme jeho tělo, každý den narodit, zemřít a vstát z mrtvých“ (In Apoc. III: CCCM 274, s. 205). V kontextu mystické dimenze, kterou nabývá každý křesťan, dívá se na Marii jako na vzor Církve, vzor pro nás všechny, protože i v nás a mezi námi se musí narodit Kristus. Na základě Otců, kteří viděli v ženě oděné sluncem ze Zj 12,1 obraz Církve, Autpert argumentuje: „Blahoslavená a zbožná Panna..., každý den tvoří základní tělo Prostředníka. Nepřekvapuje proto, jestliže představuje jako prototyp Církve tu, v jejímž blaženém lůně si Církev zasloužila, aby byla spojena se svou Hlavou.“ V tomto smyslu vidí Autpert rozhodující roli Panny Marie v díle vykopení (srov. také jeho homilie In purificatione s. Mariae a In ad-

sumptione s. Mariae). Jeho velká úcta a hluboká láska k Matce Boží ho inspirovala někdy k formulacím, které svým způsobem anticipují formulace svatého Bernarda a františkánské mystiky, aniž by sklouzl k diskutabilním formám sentimentalismu, protože neodděluje Marii od Církve. Z dobrých důvodů je tedy Ambrož Autpert pokládán za prvního mariologa Západu. Se zbožností, která podle něho má osvobozovat duši od styku s pozemskými a pomíjejícími potěšenými, se má spojovat hluboké studium posvátných věd, především meditace o Písmu svatém, které označuje za „hluboké nebe a bezednou propast“ (In Apoc. IX). V modlitbě, kterou svůj komentář k Apokalypse uzavírá, zdůrazňuje jako prioritu, že každé teologické hledání pravdy směřuje k lásce, a obrací se k Bohu těmito slovy: „Když tě zkoumáme rozumem, neodhalíme, jaký skutečně jsi; když tě milujeme, dosahujeme tě.“

V Ambroži Autpertovi můžeme dnes vidět osobnost, která žila v době silného politikaření v Církvi, ve které nacionalismus a kmenová příslušnost deformovaly tvář Církve. On však uprostřed všech těchto těžkostí, které známe také my, dokázal objevit pravou tvář Církve v Marii, ve svatých. A dokázal tak pochopit, co to znamená být katolík, být křesťan, žít podle Božího slova, vstoupit do této propasti a tak prožívat tajemství přítomné doby. A se vši svou teologickou erudicí, s hloubkou svého vědění uměl Autpert pochopit, že pouhým teologickým bádáním Bůh nemůže být pochopen takový, jaký je. Jen láska ho může dosáhnout. Naslouchejme tomuto poselství a prosme Pána, aby nám pomáhal prožívat tajemství Církve dnes, v této naší době.

Bollettino Vaticano
22. dubna 2009

Mezitulky redakce Světla
Překlad -lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

věci před dvěma tisíciletími, ale věřit v živého, osobně přítomného Božího Syna, který zůstává s námi, aby byl v nás a my v něm.

Rada křesťanů prožívá své náboženství jako jakýsi ranec povinností, který musí nést navíc ke svému každodennímu životu. Náboženství není mrtvý ranec na zádech, ale je to úžasný způsob života. Právě náboženství je Bohem vytvořený reálný stav, který umožňuje a vyžaduje, aby v srdci člověka koloval stejný život jako v srdci Boha. Podobně jako koluje v těle dítěte v matčině lůně stejný život, stejná krev, stejná míza jako v těle matky, tak chce Bůh s námi zcela osobně, reálně a bezprostředně sdílet svůj život.

Pán ve své slavnostní závěti, a nejen v ní, mluví také o příkazích. Slovo s kmenem „příkaz“ nám nezní příjemně. Ale to je jen věc překladu. „Mandare“ neznamená jen přikázat, ale také odevzdat, propůjčit, svěřit, vštípit do mysli a do srdce. Jestliže je bezdomovec náhle povolán ze své ubohé chatrče, aby nadále žil v královském paláci, musí přece přijmout pokyny a pravidla, jak se v tomto vznešeném prostředí pohybovat, jak se v něm chovat a jak využívat všechno to dobrodiní a bohatství, které je tu i pro něho uchystáno. Všechny takové „příkazy“ neznamenají pro něho vůbec žádné omezení, ale naopak otevírají pro něho dosud netušené možnosti, jak žít v opravdové důstojnosti a hojnosti. Bylo by pro něho svrchovaným bláznovstvím, kdyby je chtěl odmítat. Kdo nepřijímá Ježíšovy odkazy a rady, pohrdá nejvyšší Moudrostí a nejvyšší Láskou a současně šlape po svém jediném vlastním štěstí.

K takovému přestěhování z pelechu do paláce jsme pozváni a povoláni, to je onen požadavek umřít sobě a světu, umřít narušené přirozenosti a omezenosti a opravdu se znovu naro-

dit z Ducha Svatého. Ale jak vyplývá ze samotného Kristova podobenství, liší se toto druhé zrození od prvního nejen tím, že je nadpřirozeného charakteru, ale také tím, že se nejedná o ryze individuální vznik nového samostatného jedince, nýbrž že je to něco jako přistoupení k Životu, jako implantace, naroubování na Vinný Kmen, kterým je sám Boží Syn. Znamená to stát se v jeho Těle živým údem, který trvale a vědomě udržuje životodárné spojení s jeho Hlavou a Srdcem.

Prizmatem tohoto božsky-lidského koloběhu života se musíme dívat také na Eucharistii. Ona je dokladem, jak reálně Bůh toto přivtělení myslí. V Eucharistii ona „božská látková výměna“ dostává zcela konkrétní, dokonce smysly vnímatelnou podobu. Jsou to skutečnosti, při kterých nás musí jímat závrať. Ten, kdo vymyslel způsob přijímání ve stoje, takřka za pochodu a na ruku, ten o tom zřejmě neměl ani potuchy. Vždyť tak jako chybí člověku ve styku s Boží podstatou slov, tak mu schází dostatečné postoje úcty a pokory, protože všechny projevy úcty, kterých jsem jako člověk schopen, jsou tu ve skutečnosti zcela nedostačující. Říkat setnikova slova, a přitom natahovat ruku, to vyznívá jako duchovní sarkasmus. Bohopocta, ze které by se vytratilo hluboké vědomí a prožívané přesvědčení nekonečného rozdílu mezi tím, kdo je to Bůh, a kdo jsem já, by přestala být bohopoctou.

Teprve v tomto přesvědčení víry nachází veškerý náboženský život svou opravdovost. Jen taková víra, takové přesvědčení může dát člověku opravdovou radost, sílu, důvěru a jistotu v jakékoliv situaci. V síle této přesvědčující víry Hsia (str. 4–5) slouží v příkopě svou mši svatou a raději by přijal smrt, než aby ji nesloužil. Maxmilián a s ním tisíce mučed-

níků přijímá své zničující utrpení jako mimořádnou příležitost oslatit Boha. Židé, kteří tuto víru nepřijali, v konfrontaci s holo-kaustem přestávají v Boha věřit.

Jak může někdo vyslovit názor, že všichni věří v jednoho Boha? V jednoho snad, ale nikoliv v jednoho a téhož Boha, nikoliv v jediného pravého Boha, který sestoupil z nebe, aby nás přesvědčil, že přišel žít v nás

a my v něm, aby koloběhem našeho bytí byl tentýž život, kterým trojjediný Bůh žije od věčnosti. Žádné jiné náboženství nás nečiní účastníky tak úžasné zvěsti a skutečnosti, že si nás Bůh stvořil, abychom žili nikoliv někde pod ním, vedle něho anebo dokonce daleko od něho, ale abychom žili z Něho, s Ním a v Něm, jinak náš život nemá vůbec žádný smysl. My se pro toto naše přesvědčení nechceme nad nikoho vyvyšovat, ale nemůžeme popírat, že Bůh si nás k sobě opravdu tak nesmírně pozvedl a chce takto pozvednout všechny lidi. Bylo by projevem krajní nevědomosti, nevědomosti a zbabělosti, kdybychom tuto skutečnost opomíjeli, zamlčeli, nedbali a nehlásali ji nebo před ní utíkali.

Že to překračuje náš rozum a naše představy? Jak by ne! Vždyť se tu jedná o spojení nicoty s Nekonečným. Ale ten Nekonečný to ví a vzal si sám na starost, že překoná naši nedostatečnost a všechny překážky, které tomu stojí v cestě, jen

když mu řekneme své svobodně a radostně ano. Na to, abychom popsali Boha, opravdu nestačí lidská slova. I sám Boží Syn to zakouší, když se snaží přiblížit nám Otce a sám sebe, jak jen to jde (srov. str. 11). Ale jestliže náš lidský slovník na vyjádření a vystižení Boha a jeho darů nemůže stačit, není to pro nás omezující ani nás to neodrazuje, ale naopak, je to zdrojem velké radosti a naděje, že veškeré nabízené bohatství a společenství je tak nesmírné, že to přesahuje všechno, co je možno vyjádřit lidskými slovy. Svědčí to o nekonečné velikosti a velkodušnosti našeho Boha a navíc, toto zajetí v nedostatku slov je dočasné. Až budeme na svého Pána a Boha patřit tváří v tvář, nebude třeba žádných slov. Vždyť již zde na zemi je Bůh ochoten představit svým věrným sám sebe i beze slov, ale to znamená svým způsobem opustit pohledy a pojmy tohoto světa.

To všechno nás zavazuje tím více, že proti této skutečnosti našeho povolání se současný člověk spíkl a vyhlašuje proti Bohu svou třetí totalitu. Je to totalita nejrafinovanější, která sice netrvá na tom, že Bůh není, ale připouští pouze takového boha, který do ničeho nebude mluvit, nikoliv Boha, který všechno stvořil a všemu dává život, nýbrž boha, kterého si stvořil a žije podle svého sám člověk. Je to totalita, která utlačuje nikoliv zvenčí, ale uvnitř. Jak je „mocná“, dokazuje případ americké, jezuitské vedené univerzity. Katolická škola vidí mesiáše v muži, který nesnese chvíli pobývat na místě, odkud je vidět na monogram skutečného Mesiáše, kterého tato univerzita vyznává (nebo by měla vyznávat). Je to jen jeden z příkladů, jak před novou totalitou vyklízíme pole. Protože si už nejsme vědomi své skutečné identity, prodáváme ji lacině a zbaběle, abychom náhodou nenarazili. Běda nám, až narazíme na úhelny kámen!

-/š-

Pondělí 11. 5. 2009: 8:00 Programová nabídka TV NOE [P] 8:35 Cesty za poznáním 9:05 Noční univerzita 10:10 Druhé čtení 10:35 Pro víta mundi (103) 11:05 Harfa Noemova II. (9. díl) 11:25 Litanie loreťanské 11:45 Pták Gabo kovbojem (16/21) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Egypt 13:00 Beethovenův Hradec 14:10 Janáčkův máj - ostrov kultury 14:50 Truhlíky na táboře 15:05 Vzdělání v Nigérii 15:20 Burj al-Arab 15:55 H2Onews 16:05 Nigérie - Dialog pro život 16:20 NOEparáda (26. díl) [L] 16:45 Přijetí Sv. otce v prezidentském paláci Izraele [L] 17:45 Návštěva památníku obětem holocaustu v Jeruzalémě [L] 18:45 Setkání Sv. otce se zástupci organizací pro mezináboženský dialog v Jeruzalémě [L] 19:30 Litanie loreťanské 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Harfa Noemova II. (10. díl) [P] 20:25 Přírodní zázraky Evropy (1/12) [P] 21:15 Na koberečku (63) 21:30 GOODwillBOY 22:00 Noční univerzita 22:30 Beethovenův Hradec 23:10 Octava dies (527) 23:40 Slovo pre teba (2/2) 23:50 H2Onews 0:00 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 12. 5. 2009: 8:00 Programová nabídka TV NOE [P] 8:05 H2Onews 8:15 Pro víta mundi (103) 8:45 Na koberečku (63) 9:00 Návštěva Sv. otce v jeruzalémské mešitě [L] 10:00 Návštěva Zdi nářků [L] 10:45 Setkání Sv. otce s jeruzalémskými vrchními rabíny [L] 11:50 Modlitba Regina Coeli a setkání Sv. otce s biskupy Svaté země [L] 12:30 Návštěva latinské konkatedrály v Jeruzalémě [L] 12:45 Ondrášek 14:25 Octava dies (527) 14:55 Přírodní zázraky Evropy (1/12) 15:45 Semena víry 16:15 Zpravodajské Noeviny 16:30 Mše svatá v údolí Josafat [L] 18:35 Pták Gabo pošťákem (18/21) [P] 18:45 Cesta k andělům (9) 19:30 Litanie loreťanské 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Misijní magazín (32) 21:05 Historie válečného letectví (4. díl) [P] 21:35 Zpravodajské Noeviny 21:45 Truhlíky na táboře 22:00 Zlatá dychovka 22:30 Modlitby se zpěvy Taizé 23:30 NOEparáda (26. díl) 23:50 Zpravodajské Noeviny 0:00 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 13. 5. 2009: 8:00 Programová nabídka TV NOE [P] 8:05 Zpravodajské Noeviny 8:15 Historie válečného letectví (4. díl) 8:45 Slovo pre teba (2/2) 9:00 Uvítací ceremoniál na území Palestiny [L] 10:00 Mše svatá na Náměstí Jeslíček v Betlémě [L] 12:15 Pro zdraví (2) 12:25 Přírodní zázraky Evropy (1/12) 13:15 Misijní magazín (32) 14:15 Hlubinami vesmíru (4) - květen 2007 15:15 Semena víry 15:45 Zpravodajské Noeviny 16:00 Návštěva Sv. otce v charitní nemocnici pro novorozence [L] 16:45 Návštěva utečeneckého tábora 'Ayda [L] 17:30 V posteli chit-chat (10. díl) [P] 18:20 Pro zdraví (2) 18:35 Pták Gabo pošťákem (18/21) [P] 18:45 NOEparáda (26. díl) 19:05 Octava dies (527) 19:35 Litanie loreťanské 19:50 H2Onews [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Říkají

to filmem (8. díl) [P] 21:05 Léta letí k andělům (28) [P] 21:35 H2Onews 21:45 Pro zdraví (3) 21:55 Vzdělání v Nigérii 22:10 Ondrášek 23:50 H2Onews 0:00 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 14. 5. 2009: 8:00 Programová nabídka TV NOE [P] 8:05 Zpravodajské Noeviny 8:15 Dětská televize (5/2009) 8:40 Noční univerzita 9:10 Čtete z křesťanských periodik 9:20 Léta letí k andělům (28) 10:00 Mše svatá z Nazaretu [L] 12:15 Cesty za poznáním 12:45 Janáčkův máj - ostrov kultury 13:25 Mexico City 14:20 V posteli chit-chat (10. díl) 15:10 NOEparáda (26. díl) 15:30 Octava dies (527) 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Litanie loreťanské 16:30 Setkání Sv. otce s náboženskými představiteli Galileje [L] 17:15 Cesta k andělům (9) 17:55 Semena víry 18:25 U hrobu kardinála Berana 18:35 Pták Gabo a Vánoce (20/21) [P] 18:45 GOODwillBOY 19:20 Zpravodajské Noeviny [P] 19:30 Modlitba nešpor s biskupy, kněžimi a řeholníky v Bazilice Zvěstování [L] 20:30 Pro víta mundi (126) [P] 21:10 Pro zdraví (3) 21:20 Zpravodajské Noeviny 21:30 Zlatá dychovka 22:00 Noční univerzita 23:05 Harfa Noemova II. (10. díl) 23:25 Historie válečného letectví (4. díl) 23:50 Zpravodajské Noeviny 0:00 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 15. 5. 2009: 8:00 Programová nabídka TV NOE [P] 8:05 Zpravodajské Noeviny 8:15 Vzdělání v Nigérii 8:30 U hrobu kardinála Berana 8:40 Janáčkův máj - ostrov kultury 9:15 Setkání Sv. otce s představiteli ekumény [L] 10:15 Návštěva Baziliky Božího hrobu [L] 11:10 Návštěva kostela sv. Jakuba Arménské apoštolské církve [L] 13:30 Závěrečný ceremoniál na letišti v Tel Avivu [L] 14:00 Na koberečku (63) 14:15 Janáčkův máj - ostrov kultury 14:55 Léta letí k andělům (28) 15:25 Slovo pre teba (2/2) 15:35 Zpravodajské Noeviny 15:45 U hrobu kardinála Berana 15:55 Noemova pošta 17:25 Pro víta mundi (126) 18:05 Semena víry 18:35 Pták Gabo a andulka (21/21) [P] 18:45 Truhlíky na táboře 19:00 Cesty za poznáním 19:30 Litanie loreťanské 19:50 H2Onews [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Kulatý stůl [L] 21:35 Semena víry 22:05 H2Onews 22:15 Misijní magazín (32) 23:15 Noční univerzita 23:50 H2Onews 0:00 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 16. 5. 2009: 8:00 Programová nabídka TV NOE [P] 8:05 H2Onews 8:15 Cesty za poznáním 8:45 Čtete z křesťanských periodik 8:55 Harfa Noemova II. (10. díl) 9:15 Kvet štastia (1/3) 9:50 V posteli chit-chat (10. díl) 10:40 NOEparáda (26. díl) 11:00 Pro zdraví (3) 11:10 U hrobu kardinála Berana 11:20 Litanie loreťanské 11:40 Pták Gabo a andulka (21/21) 11:50 Z pokladů duše 12:00 Harfa Noemova II. (10. díl) 12:20 Léta letí k andělům (28) 12:50 H2Onews 13:00 Ondrášek 14:50 Misijní magazín (32) 15:50 Pro víta mundi (103) 16:20 Janáčkův máj - ostrov kultury 17:00 Semena víry 17:30 Přírodní zázraky Ev-

Orel župa Svatováclavská Vás zve v sobotu 23. května 2009 na pouť k Panně Marii Svatohorské na Svatou Horu u Příbrami. Program pouť: 9.30 hod. - začátek pouť před římskokatolickým farním chrámem sv. Jakuba v Příbrami, náměstí T. G. Masaryka (centrum) • průvod městem na Svatou Horu • cestou modlitba sv. růžence • 11.00 hod. - slavná asistovaná mše sv. podle misálu z r. 1962 na Svaté Hoře • uctění Panny Marie Svatohorské • 12.30 hod. - občerstvení na Svaté Hoře (individuálně) • 14.00 hod. - pobožnost křížové cesty v ambitech Svaté Hory • 14.45 hod. - svátostné požehnání ve svatohorské bazilice • konec pouť. Pouť je ústřední duchovní akcí Orla. Orelské prapory, orelské stejnookroje a lidové kroje vítány! Kvůli dostatečné orientaci při mši sv. poutníci obdrží tištěný česko-latinský mešní řád. Jdeme se v úctě poklonit Královně nebes. Poutníci proto budou mít oděv vhodný pro náboženskou pouť. Krátké kalhoty, minisukně a jinak vyzývavý oděv jsou nepřipustné! Přihlášky a dotazy pořadatelům: PhDr. Stanislav Vejvar, starosta Orla župy Svatováclavské, e-mail: standa.vejvar@volny.cz, internet: <http://orel-zsv.ic.cz>.

Římskokatolická farnost Strakonice zve na přednášku a besedu Hnutí Pro Život ČR o životě podle Božího řádu a o ochraně lidského života od početí do přirozené smrti. Přednáška se uskuteční ve středu 20. května 2009 v 18 hodin ve Strakonících v kině U Mravenčí Skály na sídlišti Mír.

Biskupství královéhradecké - Diecézní centrum pro seniory pořádá: 23. 5. 2009 - II. westernový den pro parodie a vnučata - Vochtánka, Potštejn • 13. 6. 2009 - V diecézní setkání seniorů - Hradec Králové, Nové Adalbertinum • 20. - 26. 6. 2009 - zájezd do Itálie - po stopách sv. apoštola Pavla • 29. 7. 2009 - cesta za křesťanskou historií a krásou Čech (Tetín, Sv. Jan pod Skalou, Beoun, Levý Hradec) • 8. - 15. 8. 2009 - pobyt pro parodie se vnučaty „Prázdniny v Krkonoších“ - II. turnus - Marianum, Janské Lázně • 15. - 22. 8. 2009 - pobyt pro parodie se vnučaty a třígenerační pobyt (parodie, rodiče a děti) - III. turnus - Marianum, Janské Lázně. **Informace a přihlášky:** Biskupství královéhradecké, Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové • tel. 495 063 661 nebo 737 215 328 • e-mail: dcs@diecezezhk.cz nebo jankovic@diecezezhk.cz • web: <http://seniori.diecezezhk.cz> nebo www.animatori.cz.

ropy (1/12) 18:20 Vzdělání v Nigérii 18:35 Pták Gabo a andulka (21/21) 18:45 Harfa Noemova II. (10. díl) 19:05 Litanie loreťanské 19:25 Druhé čtení [P] 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Cesty za poznáním 21:00 Říkají to filmem (8. díl) 22:00 Historie válečného letectví (4. díl) 22:30 Noční univerzita 23:10 Druhé čtení 23:35 Truhlíky na táboře 23:50 Zpravodajské Noeviny 0:00 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 17. 5. 2009: 8:00 Programová nabídka TV NOE [P] 8:05 H2Onews 8:15 Evangelium [P] 8:25 Prostě aby si hráli a neblbli 8:35 Léta letí k andělům (28) 9:05 Pro víta mundi (126) 9:45 Evangelium 10:00 Mše svatá z Trnavy [L] 11:00 Semena víry 11:30 Litanie loreťanské 11:55 Z pokladů duše 12:15 Zpravodajský souhrn uplynulého týdne 12:45 Velikonoční cesta 13:45 Evangelium 13:55 Harfa Noemova II. (10. díl) 14:15 Noční univerzita 14:55 Léta letí k andělům (28) 15:25 Přírodní zázraky Evropy (1/12) 16:15 Pro víta mundi (126) 17:00 V posteli chit-chat (10. díl) 17:50 NOEparáda (26. díl) 18:10 Kvet štastia (2/3) [P] 18:50 Janáčkův máj - ostrov kultury 19:30 Litanie loreťanské 19:50 Evangelium 20:00 Z pokladů duše 20:05 Octava dies (528) [P] 20:35 Beethovenův Hradec 21:15 Truhlíky na táboře 21:30 Druhé čtení 21:55 Cesty za poznáním 22:25 Misijní magazín (32) 23:25 Zpravodajský souhrn uplynulého týdne 23:55 Poslech Radia Proglas [L].

PETICE ZA OBNOVU MARIÁNSKÉHO SLOUPU NA STAROMĚSTSKÉM NÁMĚSTÍ V PRAZE

Stržení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze 3. listopadu 1918 bylo barbarské násilí postavené na nepravdě. Důvodem postavení Mariánského sloupu (1650) nebyla porážka žoldnéřských vojsk na Bílé hoře (1621), ale statečná obrana města jeho obyvateli, měšťany a studenty na konci 30leté války (1648). Mariánský sloup byl rovněž schránkou ochranného obrazu Panny Marie Rynecké – Palladia Evropy. Je známo, že Češi a Slováci v exilu nechal zhotovit kopii sochy Panny Marie z Mariánského sloupu. Nyní je tato socha jako Panna Maria z Exilu ctěna ve Strahovském klášteře. Pro Staroměstské náměstí byla zhotovena jiná, věrnější kopie a dokončuje se celé sousolí. Mariánský sloup by mohl být vrácen na původní místo v krátké době. V této souvislosti vznikla iniciativa, která se formou petice chce obrátit na příslušné orgány městské správy, aby vydaly souhlas s obnovením Mariánského sloupu na jeho původním místě, na Staroměstském náměstí v Praze, aby i Palladium Evropy mělo opět svůj důstojný stánek. **Petici lze podepsat na internetové adrese www.mariaterez.ic.cz.**

Krátce po svých 85. narozeninách, které oslavil v rakouském Silzu, **zemřel v neděli 19. 4. 2009 Mons. ThDr. JOSEF HRBATA** (nar. 6. 4. 1924 v Hrabůvce u Brna). Kněžské svěcení přijal 21. 2. 1948 v Římě. Po dlouhých desetiletí emigrace podporoval církev a věřící v naší zemi. Jeho literární činnost pomáhala zaplnit mezery v duchovní a teologické literatuře doby komunistické diktatury. Napsal celkem osm knih, které vyšly ve více vydáních, nejprve díky Křesťanské akademii v Římě, po pádu komunismu i u nás. Také v Matici cyrilometodějské vyšla jedna z jeho knih *Pisně království* (stále v prodeji). Mons. Hrbata po dobu svého působení v tyrolském Obergurgelu (1958–2000) umožňoval na své faře i ozdravné pobyty kněžím a řeholníkům i celé republiky. V roce 1989 ho papež Jan Pavel II. jmenoval kaplanem Jeho Svatosti. Od roku 2000 žil Mons. Hrbata na zasluženém odpočinku – nejdříve v italském Meranu a později v rakouském Silzu, kde po dlouhé nemoci ukončil svou pozemskou pouť.

ŠŤASTNÉ DĚTI

Protikatolická propaganda často používá argumentu, že prý katolická víra vychovává ke skrupulózitě, k neustálému strachu před věčným zatracením v pekle a vůbec ke stresovému životu. To se prý projevuje už v životě malých dětí. Skutečnost je ovšem zcela jiná. Tam, kde jsou děti vychovávány v pravé, autentické katolické víře, prožívají naopak radostné dětství a mládí. Jejich život je totiž od útlého věku zakotven v Bohu, konkrétně ve vtěleném Bohu, Ježíši Kristu, který vždycky byl a je zdrojem nefalšované radosti. **Instit ut sv. Josefa vydal 4 CD s názvem „Šťastné děti“** (a další se k vydání připravují). Prezentuje zde mládí některých světců, ale i malých mučedníků a mučednic, rovněž tak osudy dětí, které se nedožily dospělosti a předčasně zemřely. Všechny tyto osobnosti prožily krásné a šťastné dětství, rozhodně šťastnější než dnešní mládež, jež si k chvilkovému pocitu štěstí musí pomáhat drogami, alkoholem nebo diskotékami se satanskou hudbou, nemluvě o sexu, který okoušejí stále mladší ročníky. Uvedené nahrávky ukazují příklady dětí, které postrádaly blahobyt současné mládeže – a přesto dokázaly být šťastné, a to trvale, protože své štěstí čerpaly z Krista a jeho nauky. Život s Ježíšem Kristem je opravdu krásný život – a to zejména u dětí. Na CD nosičích se dozvídáme o šťastných dětech díky víře v Krista od starověku až po 20. století. Mladíčká Anna de Guigné, opravdově šťastné dítě plné radosti, jejíž život byl naplněn opravdovou láskou ke Kristu a modlitbou, se raduje i na smrtelném loži, neboť ví, že se setká s milovaným Ježíšem, zdrojem veškeré radosti. Mladí japonští mučedníci v 17. století neztrácejí svoji radost ani tehdy, když jdou na popraviště. Svatost velikých a známých světců, jakými byli sv. Josef Kalasánský nebo sv. František Saleský, vyrůstala právě z jejich šťastného dětství, z toho, že okusili trvalou radost, kterou dává Kristus. Životní příběhy jednotlivých „šťastných dětí“ jsou podány poutavě, živě a zajímavě. Nejcnější jsou však odpovídající citáty z katolického katechismu, jimiž je každý životní příběh dotyčné osobnosti doslova protkáán. Cítilivě namluvené a krásnou hudbou doprovázené příběhy tak nabízejí nejen napínavé životní osudy jednotlivých malých hrdinů, ale také nezbytné poučení z věrouky a mravouky jak pro děti, tak i pro dospělé. **Zájemci si mohou tato CD objednat na adrese:** Institut sv. Josefa, Karlštejnská 36, 252 28 Solopisky, e-mailem na adrese institut@chello.cz, a to za dar v dobrovolné výši, určený na výrobu dalších děl (není třeba posílat peníze předem, s objednanými CD obdržíte složenku).

Radomír Malý

Liturgická čtení

Neděle 10. 5. – 5. neděle velikonoční
1. čt.: Sk 9,26–31
Ž 22(21),26b–27.28+30ab.31c–32
Odp.: 26a (*Budu tě chválit, Hospodine, ve velkém shromáždění. Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: 1 Jan 3,18–24
Ev.: Jan 15,1–8
Slovo na den: Každou ratolest, která nese ovoce, čistí.

Pondělí 11. 5. – ferie
1. čt.: Sk 14,5–18
Ž 115(113B),1–2.3–4.15–16
Odp.: 1 (*Nikoli nám, Hospodine, ale svému jménu zjednej slávu. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 14,21–26
Slovo na den: Přimlouvec.

Úterý 12. 5. – nez. pam. sv. Nerea a Achillea nebo sv. Pankráce (v pražské arcidiecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)
1. čt.: Sk 14,19–28
Ž 145(144),10–11.12–13ab.21
Odp.: srov. 12a (*Ať tvoji zbožní, Hospodine, vypravují o slávě tvé vznešené říše. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 14,27–31a
Slovo na den: Svůj pokoj vám dávám.

Středa 13. 5. – nez. pam. P. Marie Fatimské
1. čt.: Sk 15,1–6
Ž 122(121),1–2.3–4a.4b–5
Odp.: srov. 1 (*Do domu Hospodinova půjdeme s radostí. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 15,1–8
Slovo na den: Zůstaňte ve mně.

Čtvrtek 14. 5. – svátek sv. Matěje
1. čt.: Sk 1,15–17.20–26
Ž 113(112),1–2.3–4.5–6.7–8
Odp.: 8 (*Pán ho posadil vedle knížat svého lidu. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 15,9–17
Slovo na den: Větší lásku.

Pátek 15. 5. – ferie
1. čt.: Sk 15,22–31
Ž 57(56),8–9.10–12
Odp.: 10a (*Budu tě chválit mezi národy, Pane! Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 15,12–17
Slovo na den: Příkázání.

Sobota 16. 5. – svátek sv. Jana Nepomuckého
1. čt.: Řím 8,31b–39
Ž 69(68),5ab.7ac+8.15bc+31
Odp.: 14c (*Vyslyš mě, Bože, ve své veliké lásce! Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 10,17–22
Slovo na den: Nedělejte si starosti.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

9. – 16. KVĚTNA 2009

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 10. 5.		PO 11. 5.		ÚT 12. 5.		ST 13. 5.		ČT 14. 5.		PÁ 15. 5.		SO 16. 5.	
Antifona	518	582	518	582	518	582	518	582	1673	1892	518	582	1708	1924
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	786	884	783	881	786	884
Ranní chvály:														
Hymnus	518	582	518	582	518	582	518	582	1365	1525	518	582	1367	1528
Antifony	587	660	828	929	843	946	858	963	1674	1893	890	997	1368	1529
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	813	914	890	997	813	914
Krátké čtení a zpěv	587	661	591	665	594	669	598	672	1674	1894	604	679	1368	1529
Antifona k Zach. kantiku	588	661	591	665	595	669	598	673	1365	1526	604	680	1369	1530
Prosby	588	661	592	665	595	669	598	673	1675	1894	604	680	1711	1927
Závěrečná modlitba	588	662	592	666	1364	1523	599	1524	1366	1526	605	680	1369	1530
Modlitba během dne:														
Hymnus	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583
Antifony	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019
Krátké čtení	589	662	592	666	596	670	599	674	1676	1895	605	681	1713	1930
Závěrečná modlitba	588	662	592	666	595	670	599	673	1366	1526	605	680	1369	1530
Nešpory:														
SO 9. 5.														
Hymnus	517	581	517	581	517	581	517	581	517	581	1366	1527	517	581
Antifony	585	659	590	663	838	940	853	957	868	973	1678	1897	900	1008
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	1678	1897	901	1008
Kr. čtení a zpěv	586	659	590	664	593	667	596	671	600	675	1680	1900	606	682
Ant. ke kant. P. M.	586	660	590	664	594	668	597	671	600	675	1367	1527	606	682
Prosby	586	660	590	664	594	668	597	672	600	675	1681	1900	606	682
Záv. modlitba	588	662	588	662	592	666	1364	1523	599	1524	1366	1526	605	680
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu 16. 5. • 23. 5. • 30. 5. • 6. 6. • 13. 6. a 20. 6. 2009 v době od 7.30 do 12 hodin.

Vážení čtenáři Světla, přijměte prosíme naši **omluvu za chybu, ke které došlo na poslední straně Světla č. 16/2009**. Omylem byla opakovaně vytištěna nabídka knih z předcházejícího čísla Světla. Bohužel ve velikonoční nabídce vložené uvnitř Světla č. 17 byly odkazy na anotace knih z č. 16, které tedy otištěny nebyly. Vše napravujeme a příslušné anotace uveřejňujeme v tomto čísle. Anotaci ke knize *Rády a kláštery • 2000 let křesťanského umění a kultury* jsme uveřejnili již v minulém 18. čísle Světla. Děkuje-me za Vaše pochopení a shovívavost.

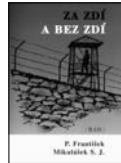
Redakce

ZA ZDÍ A BEZ ZDÍ

P. František Mikulášek, SJ

Vzpomínky jezuitského kněze (1913–1993), který byl 9 let vězněn komunistickým režimem. Paměti teologa, kazatele, organizátora katolické mládeže a šéfredaktora Katolických novin v letech 1968–1969 jsou svědectvím o hrdinství jezuitů a katolické Církve v dobách politického útlaku u nás.

Řád • Brož., A5, 140 stran, 130 Kč

EUCHARISTIE • KTERÝ PROJEV LÁSKY MŮŽE BÝT VĚTŠÍ?

Benedikt V. Holota OFM

Svatý Tomáš praví, že Nejsvětější svátost je kompendiem všech zázraků. Autor této knihy čtenářům předkládá svou vlastní cestu k eucharistii. Zatímco scholastická teologie chápe tajemství eucharistie jako zázrak, moderní teologie jej nahlíží jako problém. Přitom víra v eucharistii není ani spekulace, ani cit, ani sebezpřesvědčení. Víra v eucharistii je milost. I když nás od události ve večeradle dělí tolik času, eucharistie zůstává přítomností. Časový úsek dvou tisíc let překonáváme vírou. Ne tak, že by naše víra působila přítomnost těla a krve Kristovy ve svátosti eucharistie. Právě naopak: je to přítomnost Kristova v eucharistii, ze které vzhází naše víra.

Paulínky

Brož., 114x175 mm, 104 stran, 105 Kč

NARKOMAN

Petr Březina

Syrový příběh člověka, který se při hledání smyslu života propadl drogovou závislostí až na samé dno beznaděje, kde se však setkal s Ježíšem Kristem. Tato kniha je svědectvím toho, že Bůh existuje a jedná i dnes stejně mocně jako před dvěma tisíci lety. Strhující příběh plný naděje a světla tam, kde už byla jen tma.

Logos, Daruvar • Křídový papír, brož., 130x200 mm, 124 stran, 130 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.